

AR
ROMOS KATALIKYBĖ
YRA DIEVO BAŽNYČIA?

Turinys

PLATINAMA NEMOKAMAI

Versta iš leidinio: Is Roman Catholicism of God?
(Fourth Edition) By A.J.Pollock Green & Co.
(Lowesroft) Ltd., Crown Street, Lowestoft, England, 1963

© Copyright for Lithuanian Edition by Gute Botschaft Verlag,
Dillenburg, Germany, 1994

© 1994, vertimas į Lietuvių kalbą
Leidykla Gute Botschaft Verlag
Postfach - 80
D - 35673, Dillenburg
Vokietija

Šventojo Rašto ištraukos paimtos iš šių leidinių:

Naujasis Testamentas. Antrasis papildytas specialus 1988 m. leidimas. Lietuvos Vyskupų konferencijos leidinys. (Iš graikų kalbos vertė ir įvadus parašė kun. Česlovas Kavaliauskas). Salzburg, 1989

Mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus Naujasis Testamentas. (Iš graikų kalbos vertė Algirdas Jurėnas). - London, 1992

Šventasis Raštas. Komentarai - Aiškinimai. (Paruošė Kostas Burbulyš). Chicago, 1979-1988

Biblija. (Paruošė Alfredas Vėlius). Brookfield, Illinois, 1988

Raštas ir tradicija	7
Ar bažnyčia buvo pastatyta ant Šv. Petro?	14
Ar apaštalas Petras yra buvęs Romoje?	18
Šventasis krikštas ir sutvirtinimas	21
Katalikiška duonos ir vyno virtimo Kristaus kūnu ir krauju dogma	24
Katalikų kunigai neduoda Viešpaties vakarienės taurės pasauliečiams	30
Mišios už mirusius suneša didžiules sumas į kunigų lagaminus	31
Romos katalikų dogma apie skaistykla	32
Kunigas, klausykla, bausmė už nuodėmes	36
Atvaizdai, rožiniai (rožančiai), relikvijos	39
Nekaltumo sąvoka	41
Mergelės Marijos ėmimas dangun	42
Mergelės Marijos garbinimas	43
Šventųjų garbinimas	46
Popiežiaus neklystamumas	48
Kaip kaupėsi tradicijos	49
Roma pretenduoja būti valstybinės valdžios vadovu	50
Katalikybė ir budizmas	51
Katalikybė ir Babilono pagonybė	53
Ką Šventasis Raštas sako apie Romos katalikybę?	54
Ar galima Romos katalikybę vadinti Kristaus bažnyčia?	59
Cituojamų šaltinių sąrašas	65

„Kur du ar trys surinkti Mano vardu, ten ir Aš esu jų tarpe“

Mt 18:20

Antrasis Dievo įsakymas

„Nedaryk sau jokie drožinio, nė jokio atvaizdo, panašaus į tai, kas yra danguje, žemėje ar vandenyje. Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems! Nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, baudžiąs Dievas, traukiąs vaikus atsakomybėn už tėvų nusidėjimus iki trečiosios ir ketvirtosios kartos tų, kurie Manęs nekenčia, bet rodąs malonę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie Mane myli ir laiko Mano įsakymus.“

Išėjimo 20:4-6, Pakartotojo Istatymo 5:8-10

„Jozijas buvo paskelbtas karaliumi aštuonerių metų ir tris--dešimt vienerius metus karaliavo Jeruzalėje. Jis teisingai valdė Viešpaties akyse, nes ėjo savo protėvio Dovydo keliais, nenukrypdamas nuo jų. Jau aštuntaisiais savo karaliavimo metais, dar būdamas jaunuolis, pradėjo ieškoti savo protėvio Dovydo Dievo, o dvyliktaisiais valdymo metais jis jau bandė valyti Judėją ir Jeruzalę nuo stabų: sunaikino aukojimo aukštumas, Ašeros statulas ir stabus. Jis įsakė nugriauti aukurus Baalui ir smilkymo aukurus, sutrupino Ašeros statulas; drožtinius ir lietinius stabus, sumalęs į dulkes, išbarstė ant kapų tų, kurie jiems aukojo. Kunigų kaulus jis sudegino ant jų, aukurų. Taip jis apvalė Judėją ir Jeruzalę.“

Antroji Kronikų 34:1-5

Paskutiniajame Biblijos skyriuje yra labai rimtas perspėjimas:

„Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos pranašystės žodžių: Jeigu kas prie jų ką pridės – Dievas jam pridės aprašytų šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių – Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, kurie aprašyti šioje knygoje“ (Apr 22:18,19).

Negali būti nieko rimtesnio ir išvalgesnio už šiuos Rašto žodžius. Esame užtikrinami, kad prie Dievo Žodžio negalima nieko nei pridėti, nei atimti. Kiekvienas priedas yra Dievo apreikšto Žodžio suklastojimas, taigi, ir Jo iškraipymas. Kokia gi Romos katalikybės pozicija?

RAŠTAS IR TRADICIJA

Paskaitykime, ką rašo pripažintas Romos katalikų autorius:

„Vien ŠVENTOJO RAŠTO niekada negana; visada reikalinga DIEVIŠKOJI TRADICIJA; tik ji, Dieviškoji tradicija, įgalina sužinoti, kad Šventasis Raštas – įkvėpta knyga. Tik Tradicija gali suteikti Šv. Raštui orumą ir padėti teisingai Jį aiškinti bei suprasti.“¹ (šaltinių sąrašas pateiktas knygos pabaigoje).

„ŠVENTASIS RAŠTAS tik sąveikoje su TRADICIJA aprašo Dievo Žodį.“²

Priblokšti tokio teiginio turime sustoti savo tyrinėjimų pačioje pradžioje. Pastaroji ištrauka iškelia Romos tradiciją į vieną lygį su Dievo Žodžiu. O pirmoji – tradiciją kelia aukščiau už Dievo Žodį, teigdama, jog vien iš tradicijos galime sužinoti, kad Biblija yra įkvėpta. Trends Bažnyčios susirinkime (1543-1563) nutarta, kad:

„Niekas, pasikliaudamas savo teisumu, tenedrišta iškreipti Šventųjų Raštų, vadovaudamasis savo supratimu ir nepaisydamas ankstesnių bei dabartinių Šventosios Motinos Bažnyčios nuostatų. Tai Jos teisė yra teisingai spręsti Šventojo Rašto supratimo ir aiškinimo klausimus.“

Bažnyčia ėmė svaidyti prakeiksmus, tad kas galėjo drįsti pats skaityti Raštus? Juk tokie būtų buvę dvasininkų apkaltinti ir nubausiti pagal įstatymą. Antra vertus, kaip mažai buvo gerbiami Raštai rodo tai, kad net patys katalikų dvasininkai, kaip antai kardinolas Hosius, kuris buvo išrinktas Trends susirinkimo pirmininku, skelbė viename savo poleminių rašinių, neva Raštas jam ne svarbesnis už Ezopo pasakėčias. Jėzuitas Bailly buvo ne geresnis teigdamas, kad be Bažnyčios autoriteto Šventu Matu jis tikėtų ne daugiau, negu Titu Livijumi.

Roma patvirtina Apokrifinius raštus, šiuos gryno Švento Dievo Žodžio taršalus. Tai buvo nuspręsta Trento susirinkime. Skaitome:

„Šis Susirinkimas savo ketvirtojoje sesijoje paskelbė Apokrifinius raštus dievišku autoritetingu šaltiniu, nepaisant to, kad šių knygų nėra Hebrajiškoje Biblijoje. Jos nebuvo įtrauktos į žydų kanoną, niekada nebuvo cituotos Kristaus ir Jo apaštalu, buvo atmestos anks-tyvosios krikščionybės tėvų, beje, ir iš jų turinio ganėtinai aišku, kad jos nėra įkvėptos. Tuo pačiu Romos bažnyčia pati tapo prakeiksmu, pridėdama kai ką prie įkvėptųjų žodžių. Ji buvo pasiruošusi prakeikti visus, kurie tik atsisakytų bendradarbiauti su ja, manydami, jog Apokrifiniai raštai ne dieviškos kilmės.“³

Pasakojama, jog Trends susirinkime neatsirado nei vieno vyskupo, mokėjusio hebrajų kalbą, ir vos keli temokėjo graikų kalbą. Deja, šie nekompetentingi žmonės nutarė Apokrifines knygas įtraukti to- mis pačiomis teisėmis į Šv. Raštą, antraip žadėjo, jog kris prakeikimo baismė.

„Šis lemtingas nutarimas... buvo priimtas penkiasdešimt trijų prelatų, tarp kurių nebuvo nė vieno išymaus istorijos žinovo, nė vie- no ištyrusio dalyką, kuriame tiesa galėjo būti nustatyta tik atidžiai išstudijavus senovės įrašus... Sprendimas buvo neteisingas nei mo- raline, nei istorine prasme.“⁴

Kalbant apie Tradiciją, tenka nurodyti, jog tėvas Migne surinko bažnytinius nutarimus ir senovės raštus į du šimtus dvidešimt storų tomų ir pavadino juos „Katalikų Tradicijos“.

Tradacijų yra iš tikrųjų nepaprastai daug. Skaitome:

„Prie Rašto Romos katalikybė pridėda:

- 1) Apokrifines knygas;
- 2) tradicijas;
- 3) Bažnyčios darbus ir nutarimus, neaprepiamą glėbį popiežių bulių, dešimtį tomų bažnytinių nutarimų, trisdešimt vieną tomą bažnytinių susirinkimų darbų, penkiasdešimt vieną tomą Acta Sanctorum – šventųjų posakių ir darbų;
- 4) prie viso to pridėdami mažiausiai trisdešimt penki tomai graikų ir romėnų tėvų, kuriuose, kaip teigia katalikybė, gali būti su- rastas vieningas šių sutarimas;
- 5) ir dar pridėdami šimtas trisdešimt penki tomai neužrašytų tradicijų, kurios pasiekė mus iš apaštalu laikų. Bet tai dar ne viskas. Turi būti pridėti kiekvieno kunigo ir vyskupo pastebėjimai. Tiesa

tokia, kad taisyklė nebėra taisyklė. Nebent begalė abejotinių neaiš- kumų gali tapti taisykle. Romos katalikas negali blaiviai tikėti, dar prasčiau gali žinoti savo tikėjimo taisykles.“⁵

Gali kilti klausimas: nejaugi šie kalnai pelų turi būti perkasti norint atrasti Kristų? Jokiu būdu! Nebent sukčiai ir kvailiai gali tai teigti.

Visiems gerai žinomas kandus ištikimo tradicijoms kataliko klausimas: kur buvo jūsų Bažnyčia iki Martyno Liuterio? Koks ga- lėtų būti atsakymas? Šv. Raštas egzistavo prieš atsirandant Romos bažnyčiai. Dievo Bažnyčia yra senesnė už Romos bažnyčią. Romos bažnyčiai priklauso daugybė narių, kurie nėra Dievo Bažnyčios na- riai. Dievo bažnyčiai priklauso kiekvienas, tikintis Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją bei Viešpatį ir pripildytas Dievo Šventosios Dvasios. Atsakymas į klausimą, kur buvo jūsų Bažnyčia iki Martyno Liuterio, primena sąmojingą atsakymą į klausimą: kur buvo tamstos veidas prieš jį nuprausiant? Aišku, kad Bažnyčios veidą reikėjo nupraus- ti atėjus Reformacijai, ir jis buvo nupraustas nuostabaus Šventosios Dvasios veikimo. Bažnyčia egzistavo, Ji buvo ir prieš tą prausimą, ir prieš Romos bažnyčios atsiradimą. Jei atmesime visiškai kvailą Ro- mos tradicijos pretenziją būti tikėjimo pagrindu, kuo tuomet grįšime savo tikėjimą? Biblija pati patvirtina, kad Ji yra įkvėpta. Skaitome:

„Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, skatinti, taisyti, auklėti teisme, kad Dievo žmogus būtų tobulas, paruoštas kiekvienam geram darbui“ (2 Tim 3:16-17).

Dvidešimt iš dvidešimt septynių Kunigų knygos skyrių prade- dami žodžiais: „Viešpats kalbėjo Mozei“ – taip pat aiškus įkvėpimo patvirtinimas. Dar daugiau, mūsų Viešpats dažnai remiasi Senuoju Testamentu, vieninteliu tų laikų Raštu, autoritetingu ir įkvėptu Die- vo Žodžiu. Mūsų Viešpats dažnai citavo Mozės knygas, Psalmes ir Pranašus. Naujasis Testamentas taip pat remiasi Senuoju Testamen- tu. Matas, Morkus, Lukas, Jonas, Paulius, Petras, Jokūbas cituoja įkvėptas Senojo Testamento eilutes. Skaitome:

„Dievo Žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki ten, kur atsidalina siela ir dvasia, są- nariai ir kaulų smegenys, ir teisia širdžių sumanymus bei mintis“ (Žyd 4:12).

Milijonai visų amžių krikščionių iš visų tautų ir visuomenės sluoksnių galėtų patvirtinti, kad Dievo Žodis buvo veiksmingas jų gyvenime išpažįstant savo kaltę, tikėjimu žengiant pas Gelbėtoją, kuomet, tikėdami Juo, jie rado vidinę ramybę ir džiaugsmą, kuri tik Dievas gali duoti. DIEVO ŽODIS PATVIRTINA PATS SAVE. Dievas prižiūrėjo Jį, viena po kito naudojo Savo tarnus rašant Jį, pildė Jį Savo Dvasia sklidinai bei saugojo nuo išūlių rankų, kurios mielai būtų Jį naikinę. Tačiau palikime šias mintis ir tęskime mūsų tyrinėjimą.

Pačioje šio tyrinėjimo pradžioje pastebėjome, kad Romos katalikybė, isteigdama teisną, pasirodo smerkianti. Ji skelbiasi esanti geresnė už Gyvojo Dievo Žodį. Turint tai omenyje, nenuostabu, jog:

ROMOS KATALIKYBĖ NESKATINA SKAITYTI ŠVENTAJI RAŠTA.

Žinoma, Romos katalikybė gali nurodyti tam tikrus savo rašytojus, kurie rėmėsi Raštu. Bet kokia nauda iš to, jei tikrovėje atkakliai reikalaujama elgtis priešingai?

Pasiskaitykime popiežiaus Pijaus IV patvirtintos „Uždraustu knygų rodyklės“ ketvirtąjį skyrių:

„Nuo šiolei iš patirties yra skelbiama, kad, jei Šventoji Biblija liaudies kalba būtų skaitoma, visur be išimties tai nešėtų daugiau blogio, negu gėrio; tegul vyskupo ar tardytojo teismas tvirtai laikosi šios nuostatos: tik pasitarus su parapijos klebonu galima leisti skaityti katalikų išverstą Raštą tiems, kuriems, kaip jis supranta, skaitymas negalėtų atnešti žalos, bet ugdytų tikėjimą ir pamaldumą (šis leidimas patvirtinamas raštu). Bet, jei kas drįstų skaityti Bibliją, neturėdamas leidimo, tiems būtų neįmanoma gauti nuodėmių atleidimo iki jie negražintų savo Biblijos vyskupijai.“⁶

Tai neatrodo kaip draudimas skaityti Raštą. Romos katalikybė viena ranka atima tai, ką kita ranka siūlo. Ar tai garbinga? Štai knyga, duota mums paties Dievo, pranešanti nuodėmingajam pasauliui apie išgelbėjimą, pasakojanti mums apie šventąjį Kristaus kraują, apvalantį nuo visų nuodėmių kiekvieną, net ir kataliką, o turėti ją be raštiško Bažnyčios leidimo buvo labai rimtas nusikaltimas, toks didelis, kad net nebuvo galima gauti nuodėmių atleidimo.

Štai liudijimas apie katalikybę, kokia ji iš tikrųjų. Gerai žinomas Kanadoje kunigas tėvas Chiniqy – jis vėliau buvo priverstas palikti Romos bažnyčią dėl sąžinės – pasakoja, jog jam dar vaiku besant, kunigas Coirtois aplankė jo tėvą.

„Kreipdamasis į jį, kunigas tarė:

– Pone Chiniqy, ar tiesa, kad Tamsta ir Tamstos vaikas skaitote Bibliją?

– Taip, pone, mano mažasis berniukas ir aš skaitome Raštą ir, negana to, jis mintinai išmoko daugelį įdomiausių skyrių. Jums leidus jis papasakos keletą.

– Ne dėl to atėjau, – šurkščiai nutraukė kunigas. – Ar žinote, kad šventasis Trento susirinkimas yra uždraudęs jums skaityti Bibliją prancūziškai?

– Bet aš skaitau Bibliją prancūziškai, graikiškai ir lotyniškai, – atsakė tėtis, – nes neblogai moku tas kalbas.

– Tačiau Jūs ignoruojate vieną dalyką – Jūs negalite leisti savo vaikui skaityti Biblijos, – paprieštaravo kunigas.

– Mano žmona paakstina savo vaiką skaityti Bibliją, ir nematau jokio nusikaltimo, jei ateityje tęstume tai, ką pradėjome.

– Pone Chiniqy, – atrėžė kunigas, – Jūs mokėtės teologijos, žinote mano pareigas, suprantate, kokia sunki mano pareiga ateiti čia, paimti iš Jūsų Bibliją ir JĄ SUDEGINTI.

Mano tėvas žingsniavo po kambarį. Jo lūpos buvo išblyškę ir drebėjo, jis šnibždėjo kažką, ko niekas iš mūsų negalėjo suprasti. Kunigas idėmiai sekė visus tėvo judesius, drebančiomis rankomis spausdamas sunkią lazda. Jo veidas tikrai liudijo baime.

Buvo aišku, kad Romos ambasadorius neturi tikrumo dėl savo nuostatos, kurią taip kvailai pasirinko. Po paskutiniųjų jo žodžių stoji kapų tyla.

Pagalčiau, ilgokai žingsniavęs po kambarį, mano tėvas staiga sustojo prieš kunigą ir tarė:

– Pone, tai viskas, ką Jūs norėjote čia pasakyti?

– Taip, – atsakė kunigas drebedamas.

– Gerai, pone, – pridūrė tėvas. – Jūs žinote duris, pro kurias įėjote į mano namus. Prašau pro tas pačias duris nedelsiant išeiti lauk.

Kunigas tuoj pat išėjo. Pajutau neišpasakytą džiaugsmą, matydamas savo Bibliją saugią.“⁷

Kaip visa tai skiriasi nuo Rašto dvasios! Skaitome:

„PALAIMINTI pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, ir tie, kurie laikosi, kas joje parašyta“ (Apr 1:3).

„PALAIMINTI, kurie skaito,“ – sako Raštas. „PRAKEIKTAS, kuris skaito,“ – sako Roma. Ar tokia tvarka gali būti vadinama krikščioniška?

Koks nuostabus šiuo atžvilgiu yra jaunas Timotiejus. Apaštalas Paulius pritariamai jam rašo:

„Tu nuo vaikystės pažįsti Šventuosius Raštus, kurie gali tave PAMOKYTI IŠGELBĖJIMO per tikėjimą Jėzumi Kristumi“ (2 Tim 3:15).

Ne tik Timotiejus, bet taip pat jo motina Eunikė ir senelė Loidė minimos, kaip turinčios „nuoširdų tikėjimą“. Kiekvienas gali gerai išivaizduoti šias dievotas moteris, padrašinančias vaiką Timotiejų skaityti Raštus. Apaštalas džiaugiasi, kad šis turėjo galimybę pažinti juos.

Biblijoje yra ypatingai nuostabi eilutė:

„Iš viso Mozės įsakymo neliko nė vieno žodžio, kurio Jozuė nebūtų perskaitęs izraelitų akivaizdoje, – moterų, vaikų, ir ateivių, gyvenančių jų tarpe“ (Joz 8:35).

Rūpintasi, kad ne tik visi izraelitai išgirstų, bet ir vaikai bei ateiviai naudotųsi nuostabiais Dievo pažadais. Kaip akivaizdžiai visa tai prieštarauja Romos katalikybės požiūriui į Bibliją.

Autorius pažinojo Romos katalikų, kurie visiškai neskaitė Biblijos tol, kol Dievo malonė nepalietė jų savo gelbstinčia jėga ir neišlaisvino iš kunigų tironijos, gudriai slepiančios nuo jų Dievo Žodį.

Štai ištrauka:

„Keistas dalykas atsitiko taip vadinamo Ekumeninio susirinkimo metu Vatikane 1869-1870 metais, kai buvo paskelbtas popiežiaus neklaidingumas. Dollinger ir Dupanloup, prieštaraudami šiam neprotingam pasiūlymui, norėjo pasiremti keliomis Rašto ištraukomis. Bet visame Susirinkime nė vienas neturėjo Biblijos ir negalėjo Jos

gauti iš Bažnyčios, taigi teko skolintis Ją iš Prūsijos ambasados Protestantiškosios koplyčios.“⁸

Nenuostabu, kad Romos katalikai baiminasi žmonių, laisvai skaitančių Šv. Raštą ir raginančių kitus tai daryti. Katalikiškų tyrinėjimų Centras 1959 metais pareiškė: „Po spaudos išradimo katalikai per pirmuosius penkiasdešimt metų išspausdino šimtas dvidešimt keturis Biblijos leidimus. Buvo ne mažiau kaip devyniolika leidimų vokiečių kalba prieš Martynui Liuteriui parašant savo pirmąjį protestantiškąjį vertimą.“ Nepaprastai sunku patikrinti tokius pareiškimus, bet padėtis Anglijoje gerai žinoma ir byloja ką kita. Pirmąjį spausdinimo įrenginį Anglijoje pastatė Caxton 1470 metais, bet pirmasis katalikiškas Biblijos leidinys buvo Douay Biblija (Naujasis Testamentas išleistas 1582 metais Rheimse, Senasis Testamentas 1609 metais Douay). Leidimas pakartotas vos kelis kartus. Paklauskite dažno kataliko ir pamatysite, kad kai yra reikalas pasiremti Šventuoju Raštu, jie neturi drąsos skaityti Biblijos ir labai griežtai atkalbinėja tai daryti.

„Kas neparduoda javų, tą keikia tauta“ (Pat 11:26).

Ši patarlė taikliai apibūdina ir slepiamą Gyvąjį Dievo Žodį. Nuo 1816 metų keturi vienas po kito gyvenę popiežiai savo veiklą pradėjo skelbdami pasauliui, jog Šv. Rašto skaitymas gimtąja kalba „pasikasa po jų religijos pagrindais“.

Biblija iš tiesų atidengia Romos religijos klaidingumą, stiprindama teisingą tikėjimą Kristumi.

„Seniausi mus pasiekę Šventojo Rašto lietuviški vertimai randami jau pačiose pirmosiose lietuviškose knygosė, pradedant Martyno Mažvydo katekizmu (1547); jų gausu ir daugelyje kitų mūsų knygų. Nuo pirmojo Evangelijų tekstu rinkinio (1579) ligi 1941 metų lietuvių kalba buvo išspausdinti 153 pilni ar daliniai Šventojo Rašto tekstų leidimai. Beveik du trečdalius jų (95) parengė evangelikai liuteronai ir evangelikai reformatai, kitus (58) – katalikai“ (Naujasis Testamentas, antrasis papildytas specialus 1988 m. leidimas, Lietuvos vyskupų konferencijos leidinys, 665 psl.). (Vertėjų pastaba).

AR BAŽNYČIA BUVO PASTATYTA ANT ŠV. PETRO?

Romos katalikybė išdidžiai giriasi, esą Dievo Bažnyčia pastatyta ant Šventojo Petro ir kad be jos nėra išgelbėjimo. Skaitome:

„Popiežius yra Visuotinis Ganytojas, nes Kristus pasakė Šventajam Petriui, pirmajam popiežiui: ‘Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje’. Taigi, visi, nepripažįstantys Romos popiežiaus savo galva, nepriklauso Jėzaus Kristaus Bažnyčiai.“⁹

Palyginkime tai su Raštu ir pamatysime visišką šio teiginio klaidingumą. Koks įžeidimas palaimintam Dievo Sūnui, koks begėdiškumas kiekvienos Rašto eilutės iškraipymas! Romos bažnyčioje turėtų būti daug gerų graikų kalbos mokovų, privalančių žinoti, jog Raštas nepatvirtina šio teiginio. Raštas sako:

„Tu esi Petras [*petros* – akmuo, vyriškos giminės], ir ant šios uolos [*petra* – uola, moteriškos giminės] statysiu savo Bažnyčią“.

Ketinama pastatyti Bažnyčią ant *petra*, bet ne ant *petros*, ant Dievo Sūnaus Kristaus, bet ne ant Petro. Žodžiai yra aiškūs ir paprasti, negalintys turėti kitų reikšmių. Graikų kalbos žodynas pateikia tokias šitų žodžių reikšmes:

PETROS – uolos gabalas, akmuo.

PETRA – uola.

Akmuo nėra uola, bet uolos gabalas. Mes galime statyti ant uolos, bet ne ant akmens.

Dabartinės lietuvių kalbos žodynas taip apibūdina šiuos žodžius:

AKMUO – kietos uolienos atskiras gabalas.

UOLA – akmens masė, kieta, pastovios mineralinės ir cheminės sudėties masė.

Pats Raštas pateikia mums naujo Petro vardo išaiškinimą:

„Jėzus pažvelgė į jį ir pasakė: Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadiniesi Kefas [tai reiškia Akmuo – graikiškai *petros*]“ (Jn 1:42).

Ši ištrauka (Jn 1:42) yra vienintelė vieta, kurioje pasitaiko žodis *petros*, kitur daugeliu atvejų šis vardas skamba Petras. Priešingai, žodis uola – graikiškai *petra* – Rašte sutinkamas penkiolika kartų. Jis panaudotas apibūdinti uolai, ant kurios žmogus stato savo namą (Mt 7:24) (savaime aišku, kad niekas nestato namo ant akmens), taip pat uolų skeldėjimui, kai Viešpats mirė (Mt 27:51), „papiktinimo uolai“ – tai yra pačiam Kristui apibūdinti (Rom 9:33), slėpimuisi kalnų uolose (Apd 6:15), bet ne kalnų akmenyse ir kt.

Matome, kaip minėtais atvejais absurdiška būtų vartoti *petros* – akmuo vietoje *petra* – uola. Idomus yra žodžio Kefas, reiškiančio „akmeninis žmogus“, pavartojimas, pabrėžiant, kad Petras nebuvo uola, bet tvirtas žmogus, įstatytas ant vienintelio pagrindo – Jėzaus Kristaus.

Šventasis Augustinas savo laiku aiškiai pabrėžė skirtumą tarp PETROS ir PETRA:

„Tu esi Petras, ir ant šios uolos [*petra*], kurią tu išpažinai, kai sakei: ‘Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus’ – Aš statysiu Savo Surinkimą – Bažnyčią. Yra pasakyta – ant Manęs; statysiu tave ant Save, bet ne Save ant tavęs.“

Štai kaip šis gerbiamas ankstyvosios Bažnyčios Tėvas neigia neįtikėtiną Romos tvirtinimą.

Ant PETRA – didžios pagrindo Uolos, ant jos Kristus stato Savo Bažnyčią, o ne ant Petro. Petras buvo akmuo, pastatytas ant pagrindo kartu su visais tikinčiaisiais nuo tada iki dabar.

Viena Rašto eilutė sugriauna Romos teiginį, esą Bažnyčia pastatyta ant Petro. Skaitome:

„Juk niekas negali kito pamato dėti, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus“ (1 Kor 3:11).

Bažnyčia remiasi Jėzumi Kristumi, kurį Petras išpažino atminimais žodžiais:

„Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus“ (Mt 16:16). Kiekvienas tikintysis, kartu su Petru šitaip išpažįstantis Kristų, yra pastatytas ant vienintelio pagrindo – Jėzaus Kristaus.

VIENINTELIS PAGRINDAS – JĖZUS KRISTUS.

Kitokia prasme Bažnyčia yra pastatyta ant apaštalu ir pranašų pagrindo, bet Raštas aiškiai pabrėžia, kas viršesnis.

„Jūs esate pastatyti ant apaštalu ir pranašų pamato, TURINTYS KERTINIŲ AKMENIŲ PATĮ JĖZŲ KRISTŲ“ (Ef 2:20).

Pastebėkime, kad ne tik Petras čia yra pamatas, bet VISI apaštalai ir pranašai. Jie yra pamatas visiems darbams Kristui: ar žodžiu, ar įkvėptu raštu; bet pagrindas, ant kurio jie pastatyti, yra vienintelis – Viešpats Jėzus Kristus.

Kad Petras nepretenduoja būti pagrindu, ant kurio Kristus statytų Savo Bažnyčią, aišku iš to, ką jis rašo apie Viešpatį Jėzų:

„Ženkite prie Jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus. Jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir aukotumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų. Todėl Rašte pasakyta: Štai dedu Sione rinktinį akmenį, brangų kertinį akmenį; kas tiki Jį, nebus sugėdintas“ (1 Pt 2:4-6).

Manome, kad Romos bažnyčia yra labai nesėkmingai pasirinkusi Petrą savo bažnyčios pagrindu. Pirma, jis buvo tas Apaštalas, kuris, kaip parašyta, išsižadėjo savo Viešpaties su burnojimais ir keiksmis, sakydamas: „Aš nepažįstu šio žmogaus.“ Antra, tame pačiame Evangelijos pagal Matą skyriuje, kuriame mūsų Viešpats tarė Petriui, kad ant šios Uolos Jis pastatys Savo Bažnyčią, sutinkame apaštalui skirtus žodžius:

„Dink iš mano akių, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis“ (Mt 16:23).

Prisimenu, kas atsitiko gerai žinomam pamokslininkui, atsivertusiam Romos katalikui, kuris kartą šūksniais buvo pertrauktas katalikų klausytojų. Vienas rėksnių triumfuodamas paklausė, tarsi norėdamas sugluminti kalbėtoją: „Ką mūsų Viešpats pasakė Šventajam Petriui?“, turėdamas omeny, kad Bažnyčia bus pastatyta ant Petro. Atsakymas, nuliūdinęs klausėją, buvo greitas ir išpūdingas: „Mūsų Viešpats tarė Petriui: Dink iš mano akių, šėtone.“

Negana to, Petras buvo vienintelis apaštalas, – apie tai parašyta, – turėjęs žmoną. Apgailėtinas vaizdas, kad tariami Petro įpėdiniai, – tokiais popiežiai skelbiasi esą, – nepripažįsta vedybų. Taip pat Romos katalikams gali būti nemalonu skaityti laišką Galatams, nes jame randame užrašyta, ką apaštalas Paulius išklejo Petriui į akis dėl jo bailumo ir veidmainiavimo (skaitykite Gal 2:11-12).

Petras, beje, yra apibūdinamas kaip apipjaustytojų apaštalas, o tai rodo, kad jo pašaukimas buvo skelbti Evangeliją žydams, tuo tarpu kai Paulius buvo įgaliotas daryti tai pagonims. Galėtume paklausti, kodėl Apaštalas, laikomas daug aukštesniu už vyskupą, paliekamas paprasčiausiu vyskupu; kodėl, turintis pasaulinius įgaliojimus – juk žydai buvo išmėtyti po visą pasaulį – ketvirtį amžiaus pasilieka viename mieste, Jeruzalėje?

Norėtusi padaryti dar porą pastabų dėl tvirtinimo, gvildento „Katalikų tikėjime“.¹⁻²

Gerai išidėmėkime, kad galia surišti ir atrišti žemėje buvo patikėta ne tik Petriui. Iš Evangelijos pagal Luką 24:33 sužinome, jog pirmą rytą po Prisikėlimo, kada Viešpats įėjo į kambarį, durims esant uždarytomis, nes mokytiniai bijojo žydu, „Jis rado susirinkusius vienuolika su savo draugais“. Tai aiškiai parodo, kad ten buvo ne tik apaštalai. Apie juos skaitome:

„Jis kvėpė į juos ir tarė: 'Imkite Šventąją Dvasią, kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos'“ (Jn 20:22-23).

Dar turime paties Viešpaties žodžius, skirtus ne Petriui ir ne vie-

nuolikai, bet įpareigojančius VISA bažnyčia:

„Iš tiesų sakau jums: ką jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mt 18:18).

Nenuostabu, kad Roma bijo, jog jai ištikimi žmonės, skaitydami Raštą gali pamatyti, kaip toli nuo Jėzaus mokymo yra nukrypusios popiežystės dogmos.

AR APAŠTALAS PETRAS YRA BUVĘS ROMOJE?

Jei būtų koks istorinis įrodymas, jog Petras apskritai yra buvęs Romoje, neabejotinai jis būtų žinomas. Kad Paulius buvo Romoje ir ten buvo nukankintas, turime aiškų įrodymą. Romos katalikų autorius ištrauka yra visiškai nepagrįsta:

„Negalima sužinoti, ar Šv. Petras turėjo Vyskupiją per paskutiniuosius dvidešimt penkerius savo gyvenimo metus. Jei Šv. Petras tuo laiku nebuvo Romos Vyskupas, tai mums turėtų būti nurodyta kita vieta, kur jis buvo Vyskupu ir mirė, taip pat kaip ir kada jo palaikai buvo perkelti į Romą. Bet apie tai mums niekas nieko nepapasakoją.“¹⁰

Kokia įdomi išvada, jei ką tik skaitytą teiginį šitaip galima pavadinti, kad Petras turėjo kur nors būti vyskupu, o kadangi nepranešama kur, tai jis turėjo būti Romos vyskupu. Niekada neteko girdėti tokių neįtikinančių, lėkštų ir silpnų pastangų siekiant įrodyti nepagrįstą teiginį. Betgi turime pakankamai liudijimų Biblijoje įrodančių, kad Petras nėra buvęs Romoje. Skaitome:

„Katalikai teigia, kad Petras buvo Romos vyskupu dvidešimt

penkerius metus prieš jo nukankinimą. Anot jų, Petras apsigyveno sostinėje keturiasdešimt trečiaisiais metais, o buvo nukankintas šešiasdešimt aštuntaisiais metais po Kristaus gimimo. Bet pirmojo savo apsilankymo Jeruzalėje metu penkiasdešimt pirmaisiais metais, Paulius ten rado Petrą, kuris, katalikų manymu, turėjo būti Romoje. Taip pat iš laiško Galatams pirmojo ir antrojo skyrių atrodo, kad po Pauliaus suėmimo iki jo antrojo apsilankymo Jeruzalėje – tai truko septyniolika metų – Petras tarnavo žydams. Kaip rodo tekstas, jis nebuvo Romoje Pauliaus įkalinimo ir nukankinimo metu.“¹¹

Apaštalas Paulius parašė laišką Romiečiams apie šešiasdešimtuosius metus po Kristaus gimimo. Anot katalikų, Petras tuo laiku buvo Romos vyskupas. Ar nenuostabu, kad laiške Romos šventiesiems, kur Paulius, siųsdamas linkėjimus, išvardija ne mažiau kaip dvidešimt šešis vardus šventųjų, susitinkančių Priskilos ir Akvilo namuose, Aristobulo ir Narcizo namiškius, be jų – surinkimus, minimum šešioliktojo skyriaus keturioliktojoje ir penkioliktojoje eilutėse, nesiunčia linkėjimų Petru, kuris turėjo būti visų šventųjų iškiliasias, jei jau jis buvo Romos vyskupas?

Seras Robert Anderson, išsilavinęs aštraus proto teisininkas, gerai apsvarstęs šį klausimą rašo:

„Kokiu pagrindu tikima, kad apaštalas Petras buvo Romos vyskupas? Vienintelis pagrindas yra Romos katalikų bažnyčios tvirtinimas. Jokio kito įrodymo nėra.“¹²

Prie šių nagrinėjimų pridėkime dar ir tokią ištrauką iš „Katalikų tikėjimo“, kuri parodo, kaip toli gali nueiti lengvatikystė:

„Tomis dienomis, kai burtininkas Simonas žavėjo romiečius pakildamas į orą ir jie labai troško matyti šį stebuklą, Šv. Petras ir Šv. Paulius buvo kaip tik toje vietoje, kur šitai turėjo įvykti, pilni pasitikėjimo Dievu, kad Jis nubloks apgaviką ir atvers akis žmonėms. Ir štai, kai burtininkas Simonas prieš didžiulę žmonių minią piktų dvasių buvo iškeltas į aukštį, kuriame turėjo pasirodyti vežimas, tempiamas ugningų arklių, Šv. Petras karštai pasimeldė Dievui, kad Jis pažemintu šį žmogų ir visi pamatytų ugninius žirgus ir vežimą akimirksniu pranykstančius, o burtininką Simoną krentantį stačia galva žemėn ir mirštantį. Taip ir įvyko.

Šis sužlugęs burtininko Simono triukas, anot Šventojo Petro, buvo didelės daugybės žmonių atsivertimo priežastimi. Tačiau Neroną suerzino matytas vaizdas ir jis įsakė Šv. Petrą ir Šv. Paulių uždaryti į kalėjimą Kapitolijuje. Ten jie buvo laikomi griežtai įkalinti devynis mėnesius. Iš šio kalėjimo Šv. Paulius parašė savo antrą laišką Šv. Timotiejui, kviesdamas būti jo nukankinimo, kuris tuoj turėjo įvykti, liudininku.“¹³

Ar panašu į tiesą, kad Paulius būtų rašęs Timotiejui ir nepaminėjęs kartu įkalinto Petro? Kaip jis galėjo rašyti: „Tik Lukas yra su manimi“ (2 Tim 4:11), jeigu Petras būtų buvęs Romoje tuo laiku? Paulius išreiškė viltį, kad Timotiejus paskubės atvykti pas jį, bet nei žodžiu neužsimena apie tai, jog tas bus jo nukankinimo liudininku. Tai istorijos klastojimo pavyzdys.

Dedamos pastangos įrodyti, kad Petras buvo Romos vyskupas, remiantis Raštu: „Jus sveikina kartu išrinktasis surinkimas Babilone ir mano sūnus Morkus“ (1 Pt 5:13).

Tvirtinama, kad Babilonas buvo slapta užuomina apie Romą; dar daugiau, katalikiškuose Biblijos aiškinimuose ties ta vieta nurodoma: „Perkeltine prasme Roma.“ Bet tai neteisingas tvirtinimas, nes Babilono reikšmė paaiškėja pasmerkimo kalboje iš Rašto:

„Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptis: Didžioji Babelė, ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina“ (Apr 17:5).

Beje, istorijoje žinoma, kad Egipte buvo romėnų kolonija netoli Kairo, vadinama Babilonu, kurios liekanas ir šiandien galima pamatyti. Ten ankstyvaisiais amžiais buvo didelis ir klestintis krikščionių surinkimas, ir kai kas tiki, jog būtent iš tos vietos apaštalas rašė savo laišką.

ŠVENTASIS KRIKŠTAS IR SUTVIRTINIMAS

„Katalikų tikėjimo“ autorius rašo:

„Krikšto metu visi vaikai, jiems to visiškai nereikalaujant, yra apvalomi nuo prigimtinės nuodėmės, gauna Dievo malonę, tampa Kristaus mistinio kūno nariais ir Dangaus Karalystės paveldėtojai. Tuo būdu jie dvasiškai atgimsta; mūsų Gelbėtojo žodžiais tariant, gimsta iš vandens ir Šventosios Dvasios (Jn 3:5). Kaip prigimtine nuodėmę jie įgyja to nežinodami ir asmeniškai nedalyvaujant, taip jie apvalomi nuo tos nuodėmės be jų žinios. [...] Bet tokio krikšto pakanka išgelbėti vaiką jo kūdikystėje, iki kol jis tampa protingu, o tuomet šiojo jau nebepakanka išgelbėjimui. Vaikas privalo dar tikėti ir išpažinti pagrindines tikėjimo tiesas, turi pasitikėti Dievu, mylėti Jį iš visos širdies.“¹⁴

Savo dogmą apie krikštą katalikai grindžia neteisingu Rašto supratimu, pateikdami Jį sutrumpintai. „Vanduo“ Evangelijoje pagal Joną 3:5 negali būti suprantamas pažodžiui kaip krikšto vanduo. Tai įrodo du dalykai. Pirma, kai mūsų Viešpats ištarė šiuos žodžius, dar nebuvo tokio dalyko, kaip krikščionių krikštas. Buvo tik Jono atgailos krikštas. Krikščioniškasis yra „krikštas Kristaus mirtyje“ ir Jo prisikėlimo atvaizdas, ko negalėjo būti iki mūsų Viešpats nebuvo miręs ir prisikėlęs. Įrodymui pažiūrėkime laiško Romiečiams šeštojo skyriaus pradžią (1-5 eilutes):

„Ką gi sakysime? Gal mums pasilikti nuodėmėje, kad gausėtumalalonę? Nieku būdu! Mirę nuodėmei, kaip gi toliau gyventume joje? Argi nežinote, jog mes, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti Jo mirtyje? Taigi krikštu esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes gyventume atnaujintą gyvenimą. Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimu.“

Antra, Raštas pats paaiškina, ką reiškia žodis „vanduo“: „Kristus taip mylėjo surinkimą ir atidavė už jį Save, kad jį pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu SU ŽODŽIU“ (Ef 5:25-26).

Labai gera turėti paties Rašto teikiamą paaiškinimą, tą ir patvirtina šios ištraukos. Apaštalas Jonas rašo apie būtinumą „atgimti iš vandens ir Dvasios“ (Jn 3:5). Apaštalas Petras taip pat rašo apie naują gimimą, tik palyginimui pavartoja „sėklą“, o ne „vandenį“. Skaitome:

„Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nepranykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu DIEVO ŽODŽIU“ (1 Pt 1:23).

Apaštalas Jokūbas taip pat rašo apie naują gimimą: „Savo valia Jis atgimdė mus TIESOS ŽODŽIU, kad būtume tarsi pirmuonys Jo kūrinių tarpe“ (Jok 1:18).

Taigi, jei „vanduo“ vienoje ištraukoje yra pažodžiui suprantamas kaip vanduo, tai „sėkla“ turėtų taip pat pažodžiui būti suprantama kaip sėkla. Bet pastarajam žodžiui katalikai pretenzijų neturi. Kodėl? Juk kai visos trys ištraukos kalba apie naują gimimą, ir dvi iš trijų teigia, jog atgimstama per Šventosios Dvasios jėgą, veikiant Dievo Žodžiui, mums tampa aišku, kad „vanduo“ reiškia Dievo Žodį, ypač remiantis laišku Efeziečiams 5:26, kuris sugretina „nuplovimą vandeniu“ ir „Žodį“: „apvalydamas vandens nuplovimu SU ŽODŽIU.“

Kokia apgailėtina yra kataliku autoriaus ištrauka. Atmetama tai, kas pripažistama. Anot jų, pakrikštytas kūdikis tampa Dievo vaiku, bet augdamas nustoja juo būti, jei neišpažįsta pagrindinių tikėjimo dogmų, tokių, kaip duonos ir vyno virtimas Kristaus kūnu ir krauju, mišios, skaistykla, išpažintis, popiežiaus valdžia ir taip toliau. Skyrelio pradžioje pateiktąją ištrauką liūdna skaityti, nes joje nėra nei žodžio apie tikėjimą Kristumi. Apaštalas Paulius nesako kalėjimo prižiūrėtojui Filipuose, kad tas tikėtų dogmas, bet:

„Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“ (Apd 16:31).

Apaštalas Petras, kuriuo Romos katalikai tiki labiau nei kitais, rašė:

„Esate atpirkti... brangiuoju krauju Kristaus, To Avinėlio be kliaudos ir dėmės“ (1 Pt 1:19).

Prie vandens krikšto yra pridama labai daug apeigų, darančių jį juokingu: poteriavimas virš vaiko galvos išvarant velnią, druskos dėjimas į jo burną, viršugalvio, akies, krūtinės, peties ir ausies žegnojimas, vaiko krūtinės patepimas naujaticio aliejumi, o tai reiškia, kad jis priima Šventąją Dvasią, be to galvos patepimas, reiškiantis vaiko iškiepimą į Kristų, ir taip toliau. Kur Rašte yra aprašyti visi šie prietaringi vaidinimai? Nei viena eilutė Biblijoje nenurodo į tokias apeigas.

Kartą šios knygutės autorius stebėjo krikštą mažoje kaimo bažnytelėje. Kunigas pražiodė kūdikį ir spjovė jam į burną, tuo, kaip jis skelbė, suteikdamas vaikui Šventąją Dvasią.

„Katalikų tikėjimo“ autorius rašo:

„Sutvirtinimo sakramentas įsteigtas mūsų Viešpaties. Jo metu tikėjimas, Dievo sužadintas vaikuose per Krikštą, sutvirtinamas Šventąja Dvasia per malda, patepimą šventu aliejumi (vadinamu Charizma) ir per Apaštalų įpėdinio – Vyskupo rankų uždėjimą. Taip vaikai yra apdovanojami dovanomis, malonėmis ir dorybėmis, ypač drąsa, ir padaromi puikiais krikščionimis ir narsiais Jėzaus Kristaus kareiviais, gyvenime stojančiais kovon prieš pasaulį, kūną ir velnią.“¹⁵

Sutvirtinimas, kokį skelbia Romos bažnyčia, yra apeiga, neturinti pagrindo Rašte. Nėra nei vienos eilutės visame Dievo Žodyje, remiančios mintį, kad sutvirtinamasis gautų Šventąją Dvasią su charizma bei vyskupo pliaukšteleėjimas per sutvirtinamojo skruostą padarytų jį Kristaus kariu, pasiruošusiu ištverti sunkumus, ar kad vyskupo pabučiavimas suteiktų „ramybę, kuri duoda aiškų supratimą“.

Kokia gi buvo krikštytų ir sutvirtintų Romos bažnyčios pasekėjų gyvenimo baigtis? Dažnai tekdavo matyti juos, išeinančius iš savo koplyčių Airijoje ir kitose vietose prislėgtais veidais, tarsi jų religija neteiktų džiaugsmo. Reikia pažymėti jiems būdingą slaptą žvilgsnį, minčių skurdumą; o jų bažnyčių viduje – menkaverčius įvaizdžius, išorinį blizgesį, išpažinčių klaupyklas, taip tolimas Viešpaties Dvasiai. Daugelyje Airijos mažų miestelių rastume skurdą, purvą bei vargą ir čia pat iškilusias puošnias bažnyčias, puikius kunigų namus. Tų pačių bažnyčių lankytojai užpildo viešuosius namus; jie yra

menki Jėzaus Kristaus kariai, kaip, beje, ir visa Romos katalikų bažnyčia, tam, kad kovotų prieš pasaulį, kūną ir velnią. Tuščias kevalas be branduolio. Tai primena mums mūsų Viešpaties triuškinantį kaltinimą fariziejams:

„Jūs panašūs į baltintus antkapius, kurie iš paviršiaus gražiai atrodo, bet viduje pilni mirusiųjų kaulų ir visokių nešvarumų“ (Mt 23:27).

KATALIKIŠKA DUONOS IR VYNO VIRTIMO KRISTAUS KŪNU IR KRAUJU DOGMA

Štai ištrauka iš „Katalikų tikėjimo“:

„Laikantis Mišias kunigas atlieka tai, ką Kristus darė Savo Pasukutinės Vakarienos metu. Jis ima duoną ir vyną, sakydamas: ‘Tai yra mano kūnas, tai yra mano kraujas.’ Tą akimirka Dievo jėga duona ir vynas yra perkeičiami į Kristaus Kūną ir Kraują... Kas buvo duona, daugiau nebėra duona, kas buvo vynas, daugiau nebėra vynas. Tai yra Kristaus Kūnas ir Kraujas... Įvykstantis pasikeitimas... yra visiškai antgamtiškas ir negali būti ižiūrimas gamtiškomis priemonėmis. Bažnyčia tai vadina duonos ir vyno virtimu Kristaus Kūnu ir Krauju.“¹⁶

Visa tai pranoksta net prietaringąją stabmeldystę, pagoniškąsias apeigas. Taikliai pažymi kardinolas Manning:

„Katalikų bažnyčia yra arba Šėtono šedevras, arba Dievo Sūnaus karalystė.“¹⁷

Kardinolas Newman išreiškia tą pačią mintį:

„Romos Bažnyčia yra arba Dievo namai, arba Šėtono namai; tarp jų nėra vidurio.“¹⁸

Šie kardinolai padaro labai įdomią išvadą. Jei Kristaus išikūnijimas švenčiausiame sakramente būtų tiesa, tai būtų baisiausias dalykas atsidurti už teisingos Bažnyčios ribų. Jei tai melas, tuomet ši dogma daro Romos bažnyčią Šėtono buveine, kurios šalinsimės, kaip pavojingos mūsų sieloms.

Apaštalų laikais nieko nebuvo žinoma apie Kristaus išikūnijimą švenčiausiame sakramente, nors, jei tai būtų buvusi tiesa, apaštalai būtų privalėję ją žinoti. Tais laikais Bažnyčioje buvo prisimenama Viešpaties mirtis tarpusavyje paprasčiausiai besidalinant duona ir vynu ir nemanant, kad jie pasikeičia. Deja, palaipsniui šis paprastumas buvo vis labiau ir labiau iškraipomas, kol pagaliau, dvylikajame amžiuje tapo pripažintas Jėzaus išikūnijimas duonoje ir vyne.

Apaštalas Paulius nieko nežinojo apie Romos dogmą. Skaitome:

„Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, ėmė duoną, padėjo, sulaužė ir tarė: ‘Tai yra Mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai darykite Mano atminimui’“ (1 Kor 11:23-24).

Ar Paulius tikėjo, kad duona ir vynas buvo pakeisti į Viešpaties kūną ir kraują, nors ir pateikė savo laiške Paties Kristaus žodžius: „Tai yra Mano kūnas“?

Žinoma ne, nes dvidešimt šeštojoje ir dvidešimt septintojoje eilutėje jis nurodo Korinto tikintiesiems, kad šie dalyvautų Viešpaties vakarienoje po – kaip katalikai sakytų – „jos elementų konsekravimo“. Du kartus jis sako:

„Valgykite šią duoną ir gerkite iš šios taurės“, bet ne: „Valgykite Mano kūną ir gerkite Mano kraują“, kaip katalikai turėtų mums sakyti. Visiškai aišku, kad Paulius netikėjo išikūnijimu, ir mes apaštalu privalome tikėti labiau, negu Romos prietarais.

„Ši duona“ ir „ši taurė“ aiškiai parodo jų nekintamumą. Išsireikškimus „Tai yra Mano kūnas; tai yra Mano kraujas“ Viešpats naudojo simboliškai. Pavyzdžiui, jei suprastume Jėzaus pasakymą „Aš esu tikrasis vynmedis“ (Jn 15:1) pažodžiui, tai Jo kalba atrodytų absurd-

diška, o jei simboliškai – jie bus nuostabiai reikšmingi. Galėtume panagrinėti daugybę atveju, kai pažodžiui suprasti išsireiškimai su-
glumina, bet, suprasti simboliškai, jie prisipildo išmintimi ir grožiu.

Pastarasis supratimas nepaprastai tinka, norint suvokti mūsų
Viešpaties kalbą per Paskutinę Vakarienę. Skaitome:

„Jėzus ėmė duoną, laimino ją, laužė ir davė mokiniams, saky-
damas: 'Imkite ir valgykite, tai yra Mano kūnas.' Paskui ėmė tau-
rę, padėkojęs davė jiems, tardamas: 'Gerkite iš jos visi, tai yra Mano
kraujas – naujosios sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas
nuodėmių atleidimui'“ (Mt 26:26-28).

Bet kas buvo vėliau? Kitoje eilutėje, po to, kai mūsų Viešpats
padėjo už duoną ir vyną, skaitome paties Gelbėtojo žodžius:

„Bet sakau jums: nuo šiol nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus
iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje“
(29 eilutė).

Nuostabiai aišku, kad mūsų Viešpats palaiminęs ir padėkojęs
už taurę pripažino, kad jos turinys liko nepasikeitęs, kad laiminimo
metu joje buvo vynmedžio vaisius. Po palaiminimo jis liko nepasi-
keitęs.

„Katalikų tikėjimo“ autorius padaro labai keistą pastabą. Ra-
šydamas apie Viešpaties Vakarienę ir pirmąjį išikūnijimo stebuklą,
kaip klaidingai įsivaizduojama jį buvus, pastebi:

„Jei tai, ką Jėzus laikė Savo rankose, iš tiesų buvo Jo Kūnas ir Jo
Kraujas, tai šie turėjo liautis buvę duona ir vynu.“¹⁹

Pasvarstykime. Kuomet Viešpats sakė: „Tai Mano kūnas; tai
Mano kraujas“, tuomet Jis buvo gyvas žmogus, kurio kūnu sruveno
kraujas. Nepaisydamas šito, autorius moko, kad mūsų gyvas Vieš-
pats Velykų naktį Savo rankose laikė Savo mirusį kūną ir pralietą
kraują. Biblijoje nekalbama apie tai, todėl pateiktą teiginį galėtume
vertinti kaip burnojimą prieš Dievą.

Ir vis dėlto katalikai savo įsitikinimą bando pagrįsti tokia Rašto
eilute:

„O Jėzus jiems kalbėjo: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgy-
site Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje
gyvybės“ (Jn 6:53).

Šiai eilutei turėtume tris pastabas.

1) Tai sakydamas mūsų Viešpats buvo gyvas, taigi valgymo ir
gėrimo negalime suprasti pažodžiui.

2) Jis aiškiai kreipia dėmesį į dvasinę, bet ne į materialinę Savo
žodžių reikšmę šešiasdešimt trečiojoje eilutėje: „...kūnas nieko ne-
duoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas.“

3) Kuomet Jėzus kalbėjo šiuos žodžius, Viešpaties Vakarienė dar
nebuvo įsteigta, taigi tada į ją negalėjo būti nurodoma.

Ką gi reiškė šie žodžiai? Valgymas ir gėrimas yra du geriausi
maisto įsisavinimo būdai. Pavyzdžiui, gatvėje radę piniginę, žino-
ma, ją pakeltumėme. Taip ją pasisavintumėme. Bet ne ilgam. Jei kas
nors bėgtų iš paskos ir susirūpinęs paklaustų: „Ar neradote piniginės
gatvėje?“, piniginę nedelsiant gražintumėme jos savininkui. Bet kas
galėtų atimti iš mūsų maistą ar gėrimą, kuriuo sotinomės vakar? Jo-
kie Parlamento nutarimai, jokie gydytojų ar chemikų paskirti vimdo-
mieji, jokios unikaliausios kvalifikuotų chirurgų operacijos negalėtų
iš mūsų atimti to maisto. Jis buvo įsisavintas, išsivaikščiojo po kūną,
statydindamas jo dalis. Maistas tapo mūsų dalimi. Taip ir su šiuo pa-
slaptingu valgymu ir gėrimu. Viešpats gyveno žemėje. Jo mirtis dar
nebuvo atėjusi, tačiau Savo mokytiniais Jis kalbėjo apie Savo besi-
artinančią mirtį, kuri taps jų gyvenimu ir palaima. Jėzus parodė, kad
gilus šios mirties suvokimas ir nurodys į vienintelį jų gyvenimo kelią.

Jeremijas rašė senovėje:

„Tavo žodžiais maitinuos. Tavo Žodis džiugina mane, Jis yra
mano širdies linksmybė“ (Jer 15:16).

Atrodo, net katalikai vargu ar galėtų suprasti tai pažodžiui, bet,
žvelgiant simboliškai, visų Dievo žodžių pasisavinimas tampa dva-
siniu maistu ir palaima sielai. Panašiai yra ir su Žmogaus Sūnaus
kūno valgymu ir kraujo gėrimu.

Tai dar ne viskas apie šią nemokšišką ir baisią katalikybės šven-
tvagystę. Roma teigia ne tik tai, kad duona ir vynas tampa mūsų

Viešpaties kūnu ir krauju, bet ir dar, kad tai tampa „pilnu Kristumi“, atperkamąja auka Dievui. Trento susirinkimo dvidešimt antrojoje sesijoje nutarta:

„Kadangi mišiose garbinamoje Dieviškoje Aukoje yra tas pats Kristus, paaukotas bekrauju būdu ant altoriuje esančio kryžiaus ir kuris vieną kartą pasiaukoję praliedamas Savo kraują, Šventasis Sinodas moko [pastebėjime – ne BIBLIJA, bet Sinodas], kad ši auka yra tikras atpirkimas ir tuo būdu yra pasiekama, kad mes gauname atleidimą ir randame malonę savalaikėje pagalboje, jei esame patraukiami prie Dievo atgailaudami ir besigailėdami, su tyra širdimi ir sąžiningu tikėjimu, su baime ir pagarba.“

Tai yra visiška priešingybė Raštui. Tai neigia, kad Viešpats Jėzus visus vieną kartą atpirko ant kryžiaus. Skaitome:

„Jam nereikia, kaip kitiems vyriausiems kunigams, kasdien aukoti aukas pirmiausia už savo nuodėmes, paskui už tautos, nes Jis tai atliko VIENA KARTĄ VISIEMS LAIKAMS, paaukodamas pats Save“ (Žyd 7:27).

„O Šitas, paaukojęs vienintelę auką už nuodėmes, amžiams atsisėdo Dievo dešinėje“ (Žyd 10:12).

„Vienintele auka Jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius“ (Žyd 10:14).

„Kad Jis mirė, tai mirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad gyvena – gyvena Dievui“ (Rom 6:10).

Ar katalikai atsisakytų paklausti Petro? Ar savo nepatikima ir šventvagiška tradicija jie tikės labiau, negu grynų Dievo Žodžių?

Apaštalas Petras rašo taip aiškiai ir įtikinamai:

„Kristus vieną kartą mirė už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą“ (1 Pt 3:18).

Galų gale, mūsų Viešpats, būdamas ant kryžiaus, garsiai sušuko:

„ATLIKTA!“ (Jn 19:30).

Pats Dievas iš dangaus atsakė į šį šauksmą, perplėsdamas pusiau Šventyklos uždangą nuo viršaus iki apačios, drebėjo žemė ir skeldėjo uolos, atsivėrė kapai ir daug užmigusių šventųjų kūnu prisikėlė – visa tai liudija Dieviškąjį teisingumą buvus kartą visiems žmonėms įvykdytą mūsų Viešpaties didžia atpirkimo auka ant kryžiaus, niekuomet nebekartojama ir visiškai veiksminga amžinai.

Kokia šventvagystė Romos kunigams sakyti per mišias: „Tai yra mano kūnas“, kai jie aukoja atpirkimo Auką ir prakeikia visus, kurie to nepripažįsta. Be to, jie nėra nuoseklūs. Iš vienos pusės tvirtina, esą per Viešpaties Vakarienę vynas paverčiamas Kristaus krauju, ir čia pat kalba, kad tai „bekraujė auka“. Tegalėtume pasakyti, jog šventasis sinodas visiškai nepaiso Šventojo Rašto, kuris pabrėžtinai kalba:

„BE KRAUJO PRALIEJIMO NĖRA ATLEIDIMO“ (Žyd 9:22).

„KRAUJAS NAIKINA NUODĖMES“ (Kun 17:11).

Prietarų ceremonijos viršūnė pasiekama, kai kunigas parodo ostiją – kunigo tarno klebonijos virtuvėje iš tešlos iškeptą vafli, ant kurio pavaizduotas kryžius su raidėmis I.H.S. Skaitome:

„Ostija yra garbinama. Kaip? Ne taip, kaip atvaizdai garbinami, ne taip, kaip šventieji garbinami, bet kaip garbinamas Pats Amžinasis Kūrėjas. Romos bažnyčia nemoko, kad Dievas yra garbinamas per ostiją; ji moko, kad ostija yra Dievas – Kristaus kūnas, kraujas, siela, dvasia. Taigi, garbinant ostiją, ja ir apsiribojama.“²⁰

Ar gali kas bepralenkti šį Dievą niekinantį prietarą? Be abejonės, daugelis kunigų širdyje netiki tuo, ką skelbia viešai. Daugelis kunigų, kuriems Kristus svetimas, dažnai gyvena nedorai ir girtuokliauja (deja, tokių atvejų apstu), neturi pagrindo tikėti šia ceremonija.

KATALIKŲ KUNIGAI NEDUODA VIEŠPATIES VAKARIENĖS TAURĖS PASAULIEČIAMS

Trento Susirinkimas (21-joje sesijoje kanonu 1,20) nustatė:

„Jei kas sako, kad Šventa Katalikų Bažnyčia nepagrįstai per komuniją dalina tik duoną pasauliečiams ir neišventintiems klerikams, tas tebūnie prakeiktas.“

Neduodami taurės, kurioje, anot katalikų, yra tikras Viešpaties kraujas, jie sulaiko tikinčiuosius nuo, jų manymu, išgelbėjimo esmės.

Daktaras Wylie liudija apie tai, ką matė kelis kartus:

„Romos bažnyčioje išgalėjo toks bendras bruožas, kad tik VIENAS kunigas dalyvauja sakramente, tuo tarpu žmonės faktiškai neprileidžiami prie abiejų sakramento elementų. Autorius stebėjo mišias daugelyje didžiausių pasaulio katedrų, bet niekur nematė, kad garbintojams būtų leista dalyvauti sakramente.“²¹

Ar tai neparodo, jog katalikai netiki savo pačių dogmomis, nes, gindami mišias, kad be Žmogaus Sūnaus kūno valgymo ir kraujo gėrimo niekas neturi Dieviškojo gyvenimo, ką jie teisingai pastebi, katalikai per Viešpaties Vakarienę neduoda duonos ir vyno, paverčiamų, kaip klaidingai skelbiama, į Viešpaties kūną ir kraują. Tai reikštų, kad jie savo šalininkus beširdiškai nustumia už išgelbėjimo ribos.

Galime tik dėkoti Dievui, kad Romos prakeikimas yra perkūnas be žaibo. Jis gali gąsdinti, bet negali užmušti. John Bunyan savo nuostabioje „Krikščionio kelionėje“ tinkamai pavaizdavo tokią padėtį. Milžinas Popiežius gali baisiai raukstyti, bet daugiau niekam neturi jėgų.

MIŠIOS UŽ MIRUSIUS SUNEŠA DIDŽIULES SUMAS Į KUNIGŲ LAGAMINUS

Yra katalikų paprotys užsakyti mišias už mirusius ir mokėti mokesį, kurio dydis priklauso nuo giminių padėties ir sugebėjimo mokėti. Pacituosime šio nešvento elgesio pavyzdį:

„Bažnyčios konsistorijos teismai, įkurti kiekviename krikščioniško pasaulio mieste, buvo paprastos parduotuvės. Šie teismai nagrinėjo kiekvieną tikrą ir tariamą skriaudą, nusikaltimus prieš dorovės, valstybės ar bendrus įstatymus. Nežiūrint koks tai būtų nusikaltimas – žmogžudystė ar vagystė, ar mėsos valgymas penktadieniais, ar nepagarbus kalbėjimas apie šventojo kaulų suklastojimą, – visi jie buvo išperkami piniginės baudos mokesčiais. Iš tikrųjų, kaip kiekvienam žinoma, daugelis Bažnyčios nutarimų ir popiežiaus dekretų buvo skelbiami norint pasipelnyti. Tuomet, kadangi Bažnyčia turėjo šnipų kiekvienuose namuose, o kanonų teisė buvo pinklės, žabangos ir spąstai kiekvienam doram žmogui, prakeiktų žmonių srovė tuoj pat plūsteldavo į teismus, o aukso srovė tuoj pat pasiliedavo į Bažnyčios išdą.“²²

Ar tai būtų indulgencijos, ar skaistykla, ar atleidimas nuo išpareigojimo, ar dar kas nors – viskas šaukėsi pinigų, pinigų, pinigų. Ir jų reikalavo tariami apaštalo Petro sekėjai, tuo tarpu, juk jis pats sakė:

„Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok“ (Apd 3:6).

ROMOS KATALIKŲ BAŽNYČIOS DOGMA APIE SKAISTYKLĄ

Kodėl atsirado reikalas raginti žmones mokėti už mišias, laikomas už jų mirusius gimines? Atsakymas slypi katalikybės išgalvotoje skaistykloje.

Kokia gi Biblijos vieta jie grindžia šį teiginį? Štai ji:

„Jei kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas kalbėtų prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šiame, nei būsimajame gyvenime“ (Mt 12:32).

Katalikai įrodinėja, kad, jei nuodėmės negali būti atleistos nei Danguje, nei pragare, tai turi būti trečia vieta, kur žmonės būtų apvalyti nuo savo nuodėmių, ir tai turi būti skaistykla. Bet įsivaizduokime amerikietį, įvykdžiusį sunkų nusikaltimą Britanijoje, ir teismo nuosprendį, skelbiantį, jog negali būti atleidimo Britanijoje, o taip pat ir Amerikoje. Būtų nesąmonė įrodinėti, kad gali būti trečia šalis, kur jam gali būti atleista. Nemažiau nesąmoningas yra panašus argumentas dėl skaistyklos.

Kita ištrauka iš Biblijos, kurią katalikai naudoja savo teiginiui pagrįsti, yra: „Juk niekas negali kito pamato dėti, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Kiekvieno darbas išaiškės ant kokio pamato statė: aukso, sidabro, brangiųjų akmenų, šieno ar šiaudų. Teismo dieną jį iškels aikštėn, nes jį pasirodys ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas. Kieno darbas ant šio pamato išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas turės nuostolį; jis pats bus išgelbėtas, bet tartum per ugnį“ (1 Kor 3:11-15).

Kaip gali ši Rašto ištrauka mokyti apie trečią vietą be Dangaus ir Pragaros? Skaistykla, anot katalikų, yra ugnies, ypatingų kankinimų vieta, kurioje riksmas ir klyksmai pripildo orą ir skaudina gyvųjų giminių širdis bei ragina juos atrasti pinigų tam, kad padėtų godžiai kunigijai parūpinti įsivaizduojamą palengvinimą įsivaizduojamoje skaistykloje.

Aišku, kad viena Rašto vieta negali prieštarauti kitai. Ir štai Biblijoje turime paties Gelbėtojo žodžius, pradedamus kategorišku dvigubu „Iš tiesų“, kad tikintieji niekada neis į teismą.

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas Mano žodžių klauso ir Mane siuntusiu tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir NEPATEKS į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą“ (Jn 5:24).

O katalikai net turi drąsos teigti, kad šventieji eis į teismą, į šių būrį įtraukdami visus Romos popiežius. Kieno žodis pasiliks – katalikų ar Viešpaties „Iš tiesų, iš tiesų“?

Dar skaitome:

„Esame Jėzaus Kristaus kūno auka vieną kartą pašventinti visiems laikams“ (Žyd 10:10). Ar šie žodžiai leidžia manyti, jog yra skaistykla? Ar nereikia šis pasakymas, kad tikintieji yra pašventinti vieną kartą ir visiems laikams per sutaikinamąją Kristaus auką?

Ir vėl: „Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo VISŲ NUODĖMIŲ“ (1 Jn 1:7). Sekant Raštu argi galime tikėti, kad tas, kurio nuodėmės nuplautos šventu Kristaus krauju, turėtų būti apvalomas nuo jų ugnimi skaistykloje? Mintys apie skaistykla, bausmę už nuodėmes, maldas už mirusius atsirado ne anksčiau septintojo amžiaus ir nebuvo patvirtintos iki 1140 metų.

Ir net Romos kataliktų autorius rašo:

„Origenas trečiajame amžiuje, Šv. Ambrozijus ir Šv. Jeronimas ketvirtajame, Šv. Augustinas penktajame siejo šį Šv. Pauliaus tekstą su atleistomis nuodėmėmis, padarytomis krikščionių. Jas Šv. Paulius lygino su „medžiu, šieniu, šiaudais“; tokiu būdu šiuo tekstu jie patvirtina katalikišką tikėjimą skaistykla, gerai žinoma ir tikima jų laikais, tuo neabejoja katalikai ir šiais laikais.“²³

Ar garbinga sakyti, kad šie Tėvai gerai žinojo dogmą apie skaistykla keliais amžiais anksčiau, negu ji buvo pirmą kartą paskelbta? Tačiau esame dėkingi šiems Tėvams už pasakymą, kad „medis, šienas, šiaudai“ nereikia tikro medžio, šieno, šiaudų, bet turi būti suprantami simboliškai. Kodėl katalikai nėra nuoseklūs ir neskelbia, kad „ugnis“ yra taip pat simbolinė, priskirdami paskutiniajam Die-

vo paskirtam pasmerkimo teismui visa tai, kas tikinčiųjų gyvenime nėra iš Šventosios Dvasios? Visi esame matę katalikų bažnyčiose šiurkščius ir atstumiančius paveikslus, vaizduojančius sielas skaisytklos liepsnose.

Atkreipkime dėmesį 1 Kor 3:12-15 tekste į tai, jog kiekvieno darbas išaiškės, kiekvieno darbas bus išbandytas, bet nėra užuominos, kad asmuo eis į teismą, tą neigia ir eilutės Jn 5:24 ir Žyd 10:10. Mūsų Viešpats pabrėžtinai kalbėjo, kad tikintysis niekada neis į teismą, NIEKADA, ir nėra nė šešėlio abejonės tuo.

Bet visi tikinčiųjų DARBAI bus įvertinti – ar jie geri, ar blogi. Jei geri – Šventosios Dvasios darbo vaisiai tikinčiųjų gyvenime – už juos bus atlyginta. Jei blogi – kūniško darbo vaisiai – jie pražus. Tikintysis bus išgelbėtas, bet tartum per ugnį, per „ugnį“ simboline kalba, reiškiančia, kad kaip tikroji ugnis sudegina tikrąjį medį, šieną, šiaudus, taip Dievo teismas vieną kartą visiems laikams „sudegins“ visa, kas yra smerktina tikinčiojo gyvenime. Tačiau ši ištrauka neužsimena apie trečią vietą tarp Dangaus ir Pragaros.

Autorius prisimena pagyvenusį vokiečių, laikantį rankose pluoštą banknotų. Jei šie būtų buvę parduoti už vertę, kuri buvo nurodyta ant jų, jis būtų tapęs multimilijonieriumi ir jo turtai būtų siekę astronominius skaičius, bet pinigai buvo absoliučiai beverčiai. Po pirmojo pasaulinio karo kilusi infliacija juos visiškai nuvertino. Žmogus patyrė nuostolį. Panašiai ir tikintieji patirs nuostolį, jei duos laisvę kūnui.

Gėdingiausias prekybos indulgencijomis rekordas, turbūt, priklauso Tėvui Titzel iš Vokietijos, kuris keliavo po šalį nešinas didžiule geležine dėže pinigams juo patikėjusių žmonių, kad 941 sielos būtų išgelbėtos nuo skaisytklos.

Žymusis Martynas Liuteris pasipriešino jam, atidengdamas tokius gėdingus darbus.

„Indulgencijos, – sakė Titzel, – yra vertingiausios ir didingiausios Dievo dovanos. Šis kryžius (rodydavo į raudoną kryžių, kurį pastaitydavo kur benujęs) yra toks pat veiksmingas, kaip Jėzaus Kristaus kryžius. Ateikite, duosiu jums tinkamai užantspauduotų laiškų, o už juos net tos nuodėmės, kurias tik ketinate padaryti, bus atleistos.

Nekeisiu savo privilegijų į Švento Petro Danguje, nes savo indulgencijomis išgelbėjau daugiau sielų, negu apaštalas savo pamokslais.

Nėra nuodėmės, kurios indulgencija negalėtų atleisti. Net, jei kas piktžodžiautų prieš palaimintą Mergele Mariją, Dievo Motiną, teužsimoka – tik tegul gerai užmoka – ir bus jam atleista.

Bet dar to negana, indulgencijos duoda naudos ne tik gyviems, bet ir mirusiems. Nebūtina net atgaila.

Kunige! Didike! Miestelėne! Moterie! Jaunuoli! Mergaite! Ar negirdite, kad jūsų mirę tėvai ar draugai šaukiasi jūsų: Mes kenčiame baisias kančias, menka išmalda padėtų mums; galite ją duoti, ar ne?

Pinigams dar beriedant į dėžės dugną siela ištrunka iš skaisytklos ir išlaisvinta skrieja į Dangu.“²⁴

Toks visiems žinomas indulgencijų pardavimas buvo palaimintas popiežiaus. Nenuostabu, kad atėjo Reformacija.

Indulgencijos yra susiję su medaliais, škapleriais, rožiniais ir mukelėmis. Popiežius Adrianas IV išleido bulę apie indulgenciją su tam tikrais karoliais, kuriuos jis palaimino. Vėliau ši bulė buvo patvirtinta popiežių Grigalijaus XIII, Klemento VIII, Urbano VIII tokiomis žodžiais:

„Kas turi vieną šių karoliukų ir sukalba vieną 'Tėve Mūsų' ir vieną 'Sveika, Marija', tą dieną išvaduoja iš Skaistytklos tris sielas, o pakartodamas tai atmintinai du kartus sekmadienį ar šventės dieną išvaduos šešias sielas. Taip pat kartodamas penkis sykus 'Tėve Mūsų' ir penkis 'Sveika, Marija' penktadieniais, penkis 'Kristaus žaizdų garbei' laimės atleidimą septyniasdešimčiai tūkstančių metų ir jam bus dovanotos visos nuodėmės.“²⁵

Garsių popiežių karoliukų laiminimo vaidinimas iš tikrųjų yra prastas.

KUNIGAS, KLAUSYKLA, BAUSMĖ UŽ NUODĖMES

Klausykla yra įprastas daiktas Romos katalikų bažnyčioje. Ant klausykos pažymimas išpažintis klausančio tėvo vardas, nors Raštas aiškiai kalba:

„Ir nė vieno savo tarpe nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą Danguje“ (Mt 23:9).

Aišku, tai negali būti nukreipta prieš mūsų kūniškąjį tėvą; Biblija primygtinai reikalauja gerbti savo žemiškąjį tėvą ir motiną. Čia aiškiai pasisakoma prieš kieno nors vadinimą „tėvu“ dvasine prasme, sugretinant su Tėvu Danguje. Vadinti ką nors „tėvu“ dvasine prasme yra įžeidimas Dangiškajam Tėvui. Bet Romos kunigija nepaiso šio draudimo. Katalikybėje aiškiai skelbiama dvasinė tėvystė, nes kunigai yra nevedę. Pagal Bažnyčios įstatymus jiems neleidžiama vesti.

Gindamas išpažintį, Romos katalikų autorius pateikia dvi Rašto ištraukas:

„Kad gera yra išpažinti savo kaltes, parodo šios Šventojo Rašto ištraukos: ‘Kas slepia savo nusikaltimus, tam nesiseks, o kas prisipažįsta ir atsisako jų, gaus malonę’ (Pat 28:13). Šv. Jokūbas rašo: ‘Išpažinkite vieni kitiems nuodėmes’ (Jok 5:16). Jei ‘atviras išpažinimas yra gėris sielai’, tai ypatingai naudinga išpažinti nuodėmes kunigui, kuriam Dievas suteikė teisę atleisti mūsų nuodėmes. Mes privalome pakelti gėdą, rodydami savo žaizdas bei mėlynės ir pūliuojančias opas, jei norime būti išgydyti.“²⁶

Pirmoji ištrauka iš Rašto aiškiai moko, kad išpažintume savo nuodėmes DIEVUI. Tam mums nereikalingas žemiškas tarpininkas, žmonių kunigas. O kas link antrosios ištraukos, tai ji reiškia, kad, jei mes nusikalstame prieš kokį nors asmenį, mūsų pareiga yra išpažinti jam savo blogą darbą ir siekti jo atleidimo. Iš šitų paprastų eilučių katalikybė pasidarė pinigų traukimo sistema, apgaule rišančia prie kunigijos viešpatavimo, visiškai svetimo Biblijai.

Dievas nesuteikė teisės atleisti nuodėmes jokiam kunigui, tik pačiam Kristui. Kristaus posakis Savo apaštalams: „Kam atleisite nuodėmes, tam jos bus atleistos“, be vaizduotės įtempimo negali būti suprastas, kaip suteikiantis Romos Bažnyčios kunigams teisės atleisti mūsų kaltes, kaip jie tai aiškina. Net pats Petras šitaip pamokslavo:

„...visi, kurie Juo tiki, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą (Apd 10:43).

Remdami minėtą pretenziją Douay Biblijos vertėjai (katalikų vertimas į anglų kalbą – vert. pastaba) daugeliu atvejų pakeitė žodį *repentance* (liet. atgaila) į žodį *penance* (liet. bausmė už nuodėmes). Šiuo kišimusi į kiekvieną Rašto eilutę, pridodant žmogiškąsias pastabas, siekiama pateisinti tai, kas buvo taip drąsiai daroma. Biblijoje sutinkamas žodis „atgaila“ atitinka graikiškąjį *metanoeo*, reiškiantį „pakeisti nuomonę“. Tai nereiškia kurios nors vienos minties pasikeitimo, bet visišką žmogaus galvosenos pasikeitimą suvokus savo nuodėmingumą, neturėjimą ryšio su Dievu ir visišką požiūrio pakeitimą šiuo atžvilgiu.

„Bausmė už nuodėmes“ (angl. *penance*) yra žodis, kurio Biblijoje nesutinkame. Katalikai įvedė jį, siekdami dangstyti išorės darbus, tai yra atsisteisti už nusižengimą kunigo paskirta bausme.

Parodyti skirtumą tarp šito ir sveikos atgailos, kurią skelbia Raštas, čia pateiksime pavyzdį kvailos ir žeminančios bausmės, kurią kunigas gali paskirti atgailaujantiems:

„Turėjau kasdien eiti keliais ir tai daryti ištisas devynias dienas palei keturiolika kryžiaus kelio stočių ir kalbėti atgailos psalmę prieš kiekvieną paveikslą. Šeštą dieną mano kelių oda nusitrynė ir iš jų pasruvo kraujas. Patirdavau tikrą kančią, klaupdamas ir žengdamas kiekvieną žingsnį. Bet šios baisios kančios man atrodė niekai, palyginus su didžiuliu neteisingumu. Akimirka atsisakiau tikėti, kad žmogus galėtų įkurti savo Dievą vaflyje, ir pamaniau, kad Bažnyčia, kuri garbina žiurkių(*) valgomą Dievą, turėtų būti stabų bažnyčia.“

(*) Paašškinta, kad kartą alkanos žiurkės, pasinaudojusios kunigo aklumu, suėdė komunijos duoną. Ištikus tokiai nelaimėi, aklas kunigas su baisia širdgėla sušuko: „Gerasis Dievas dingo iš altoriaus! Jo nebėra!“²⁷

Kas gali įsivaizduoti apaštalus Paulių, Petrą ar Joną, skiriančius atgailaujančiam tokią beprasnę ir žeminančią užduotį ?

Tėvas Chiniqy taip pat pateikia liudijimą apie slaptos išpažinties netinkamumą:

„Yra moterų, kurios turėtų kelti Kristaus mokytinių pasigalėjimą ir kurių labai turėtų būti aukojamos kasdienės maldos prie malonės sosto – tai brahmanės, suklaidintos savo kunigų, susideginančios su savo vyrų lavonais, tuo numalšindamos medinių dievų pyktį, ir Romos katalikės, kurios, ne mažiau suklaidintos savo kunigų, kenčia daug didesnę ir gėdingesnę kančią prie klausyklos, numalšindamos vaflinio dievo pyktį.

Neperdedu sakydamas, kad daugeliui kilniaširdžių, išsilavinusių, didžiadvasių moterų, priverstų atverti savo širdis vyrams, atverti jiems paslaptį savo širdies kampelius, švenčiausias savo vienišo ar vedybinio gyvenimo paslaptis, leisti jiems užduoti tokius klausimus, kurių ir labiausiai ištvirkusi moteris nesutiktų girdėti iš bjauriausio suvedžiotojo – visa tai dažnai yra baisiau ir nepakenčiamiau, negu būti įmestai į degančias anglis. Ne sykį mačiau moteris, alpstančias prie klausyklos. Ne šimtus, bet tūkstančius kartu esu girdėjęs iš merginų ir ištekėjusių moterų lūpų baisius žodžius: ‘Esu amžiams pražuvusi! Visos ankstesnės mano išpažintys ir komunijos buvo šventvagiškos! Niekada nedrįsčiau atsakyti tiesos į savo nuodėmklausių klausimus! Gėda užčiaupdavo mano lūpas ir smerkdavo sielą!’“²⁸

Kitoje knygoje skaitome:

„Tėvas Chiniqy, buvęs nuodėmklausiu daugiau kaip ketvirtį amžiaus, sako: Esu išklauses daugiau kaip dviejų šimtų kunigų išpažintis ir, tai tiesa, Dievas tai žino, privalau paskelbti, kad tik dvidešimt vienas iš jų neturėjo verkti dėl slaptų ar viešų nuodėmių, padarytų nesilaikant išpažinties slaptumo. Man dabar septyniadesimt šešeri metai ir greitai aš būsiu kapuose. Turėsiu pateikti ataskaitą apie tai, ką pasakojau dabar. Didžiojo Teismo akivaizdoje, matydamas prieš akis kapą, skelbiu pasauliui, kad tik keli, taip, vos keli kunigai išvengė baisiausios pasaulyje kada nors žinotos nuodėmės – išpažinčių slaptumo nesilaikymo.“²⁹

Belieka pridurti, kad šis liudijimas apie išpažinčių slaptumo nesilaikymą lengvai galėtų būti papildytas. Gerai žinoma, kad katalikų kunigai yra pamokyti klausti tam tikrų tiriančių klausimų apie intymius dalykus, suteršiančių jaunų ir nekaltų žmonių galvosena, ir dažnai supažindinančių juos su nuodėmėmis, apie kurias šie neturėjo supratimo iki pirmosios savo išpažinties, padariusios nepataisomą žalą jų gyvenimui.

Gerai rašo Dr. Wylie: „Istorija liudija, kad jei klausykla ir pataisydavo vieną nusikaltėlį, tai užkietindavo tūkstančius, jei ir galėdavo išgelbėti vieną, tai sužlugdydavo milijonus.“³⁰

ATVAIZDAI, ROŽINIAI (ROŽANČIAI), RELIKVIJOS

Biblija griežtai draudžia stabmeldystę. Už stabmeldystę Izraelis buvo daug kartų baudžiamas, turėjo kęsti prispaudėjų jungą. Skaitome:

„Nedaryk sau jokio drožinio, nė jokio atvaizdo, panašaus į tai, kas yra danguje, žemėje ar vandenyje! Nesilenk prieš juos ir netar nauk jiems“ (Išėjimo 20:4-5).

Kaip tik tuo laiku, kai įsakymas buvo duotas Mozei ant Sinajaus kalno, Izraelio vaikai garbino auksinį veršį, kurį jiems padarė Aarnas. Šią stabmeldystę lydėjo baisus Dievo teismas. Mozė sudegino aukso veršį, sutrynė jį į miltus, supylė į vandenį ir liepė gerti žmonėms. Tą dieną žuvo trys tūkstančiai sielų.

Štai ką skaitome apie dievobaimingą karalių Ezekiją ir jo veiklą:

„Ezekijas pašalino stabų garbinimą aukštumose, sudaužė sta-

bus ir aukurus, sukapojo Ašeros statulas, į gabalus sulaužė žalvarinę gyvatę, užsilikusią nuo Mozės laikų; iki to laiko izraelitai dar tebesmilkė gyvatei. Ją vadino Nehustanu [žalvario gabalu]“ (2 Kar 18:4).

Naujajame Testamente nėra nė pėdsako palankumo stabų garbinimui, bet duoti griežti įspėjimai to nedaryti. Apaštalas Paulius rašo:

„Todėl, mano mylimieji, saugokitės stabmeldystės“ (1 Kor 10:14).

Apaštalas Jonas baigia savo pirmąjį laišką rimtais žodžiais: „Vaikeliai, saugokitės stabų“ (1 Jn 5:21).

Romos katalikų katedros bei bažnyčios pilnos atvaizdų, ir lankytojai yra skatinami reikšti jiems pagarbą, melstis ir pasižadėti stambams. Skatinama ir praktikuojama stabmeldystė. Roma turės atsakyti už tai įžeistam Dievui.

Rožinį (rožančių) sudaro karoliukų vėrinys. Tai paprasčiausias įtaisas kalbėti maldoms. Jis yra pagoniškos kilmės. Kaip ištirta, Azijoje rožinis dažniausiai buvo sutinkamas vaizduojant Efezo Dianą.

Kunigas Hyslop rašo:

„Manoma, kad pastoviai turi būti sukalbamas tam tikras maldu skaičius. Šis reikalavimas skirtas tiems, kurie tiki tokia nusistovėjusia seniai įvesta praktika.“³¹

Mūsų Viešpats aiškiai išpėja:

„Melsdamiesi nedaugžodžiaukite, kaip pagonys; jie tariasi būsią išklaudyti dėl žodžių gausumo“ (Mt 6:7).

O kas link relikvijų, tai sąrašas iš „The Hammersmith Protestant Discussion“ (p. 599) pats save diskredituoja. Šis sąrašas atskleidžia prietaringumą, beribę lengvatikystę, naivumą, kurį galima sutikti tik atsilikusiose tautose:

„Šv. Marijos Magdalietės plaukas; truputis riebalų, likęs iš Šv. Laurencijaus, kai šis buvo gyvas sudegintas; akmenys, mesti į Šv. Steponą; sienas iš Betliejaus ėdžių; samarietės galva; Judo žibintas; Balaamo asilo uodega; Aarono lazdos žiedai; vienos iš Mergelės Ma-

rijos šukų; sviestas ir sūris, padaryti iš Mergelės Marijos pieno; Šv. Petro didysis kaulas; Šv. Pauliaus dantis; Šv. Edmundo kojos pirštų odelės.“

Pasakojama, kad yra daug medžio gabaliukų, pretenduojančių būti mūsų Viešpaties kryžiaus dalelytėmis, ir kad yra daugiau, kaip viena Šv. Petro galva.

Ar nepagalvoja šitai perskaičiusieji, kaip visa tai prieštarauja Raštui ir sveikam protui?

NEKALTUMO SAVOKA

Yra Romos katalikų bažnyčios dogma teigianti, kad Mergelė Marija stebuklingai gimė be nuodėmės, kad prigimtinė nuodėmė, būdinga visiems Adomo palikuonims, Dievo malonės veikimo dėka buvo jai svetima, kad jos žmogiškoji prigimtis buvo tyra, kaip ir jos Dieviškojo Sūnaus.

Amžių amžiais ši mintis buvo gvildinama, kol devynioliktajame šimtetyje tapo oficialiai patvirtinta. 1853 metų gruodžio 8 dieną popiežius Pijus IX išleido bulę, įtraukiančią šią dogmą į tikėjimo išpažinimą ir kaltinančią tuos, kurie abejotų ar prieštarautų tokiam teiginiui. Jei jau šitoks Mergelės gimimas buvo tiesa, tai kodėl prireikė aštuoniolikos šimtmečių jai patvirtinti?

Bet viena Rašto eilutė deda tašką. Ir tai yra įkvėpti žodžiai, kuriuos Marija pati ištarė su džiaugsmu savo širdyje, kuomet ją pasiekė žinia apie didžią garbę tapti mūsų Viešpaties kūniškąja motina. Labai džiaugdamosi ji sušuko:

„Mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju“ (Lk 1:47).

Taigi, jei Marija, „palaiminta tarp moterų“, turėjo Gelbėtoją, tai turėjo būti nuodėminga, kaip ir kiekvienas puolusios žmonių giminės narys.

MERGELĖS MARIJOS ĖMIMAS DANGUN

Būkime nuoseklūs; jei katalikai tiki, kad Mergelė Marija buvo be nuodėmės, tai mirtis negalėjo būti jos dalia, nes „atpildas už nuodėmę – mirtis“. Taigi, jie skelbia, kad Marija stebuklingai be mirties pakilo į Dangu keturiasdešimt penktųjų metų rugpjūčio penkioliką dieną. Neseniai (1950) popiežiaus konsistorijoje popiežius paskelbė Mergelės Marijos „Dangun ėmimą“ bažnyčios dogma. Iki tolei katalikai galėjo tikėti tuo ar netikėti savo nuožiūra, bet dabar privaloma tuo tikėti, bijant ekskomunikavimo ir amžinų kančių pragare. Tai bent Roma! Nėra nei vienos eilutės Rašte nekaltumo, taip pat ir „ėmimo į Dangu“ be mirties dogmoms paremti.

Visi Pauliaus laišakai buvo parašyti po keturiasdešimt penktųjų metų ir juose nėra nė užuominos apie šias išmones. Evangelija pagal Joną buvo parašyta daug vėliau už Pauliaus laiškus, dar daugiau, būtent apaštalui Jonui mūsų Viešpats rūpestingai patikėjo Savo kūniškąją motiną. Ir nėra nė žodžiu užsiminta apie jos nekaltumą ar ėmimą į Dangu be mirties.

Svarbiausia, kad Romos katalikų vadovybė išgalvojo objektą stabmeldiškam garbinimui. Tuo objektu tapo mūsų Viešpaties kūniškoji motina. Tuojau pamatysime, kaip toli šia kryptimi nuėjo katalikybė.

MERGELĖS MARIJOS GARBINIMAS

Katalikybė kalba apie *hyperdulia*, tai yra labai aukšto laipsnio garbinimą; tačiau menkesnį už *latria* – vieno Dievo garbinimą, betgi aukštesnį už *dulia* – šventųjų ir angelų garbinimą. Bet juk visa ko garbinimas, išskyrus vieną Dievą, yra griežtai uždraustas. Draudžiama garbinti net angelus (Kol 2:18).

Kai apaštalas Jonas savo Apreiškimo regėjime puolė į kojas angelui, norėdamas jį pagarbinti, tai buvo įspėtas:

„Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir broliai, kurie laikosi Jėzaus liudijimo. DIEVĄ GARBINK!“ (Apr 19:10).

Tuoj parodysime, kokių subtiliu keliu įteigiamas Mergelės Marijos garbinimas jaunimui. Tėvas Chiniqy užrašė savo išpūdžius, patirtus vaikystėje.

„Kartą kunigas tarė man:
– Stokis, mano vaike, atsakysi į daugelį svarbių klausimų, kuriu turiu tave paklausti.
Atsistojau.
– Mano vaike, – tarė jis, – kai namuose kuo nors nusikalsdavai, kas pirmasis tave bausdavo – tėtis ar mama?
Akimirka pasvyravęs atsakiau:
– Tėtis.
– O dabar, mano vaike, pasakyk, kas griežčiau bausdavo tave – tėtis ar mama?
– Tėtis, – atsakiau nesvyruodamas.
– Toliau, kuomet nusipelnydavai bausmės, ar kas stodavo tarp tavęs ir tėvo rykštės?
– Taip, – atsakiau, – labai dažnai mama ateidavo ir ne kartą išgelbėdavo mane nuo griežtos bausmės.
– Dar vienas klausimas. Kada tavo tėtis būdavo beateinas tavęs lupti, ar nepuldavo kam nors į rankas, siekdamas išvengti bausmės?
– Žinoma, pone, būdamas kaltas dėl ko nors, ne kartą puoliau prie savo mamos, matydamas tėtį, ateinantį manęs lupti. Ji maldaudavo atleidimo man, ir taip gražiai, kad dažnai išvengdavau bausmės.

– Gerai atsakei, – tarė kunigas.

Paskiau, atsigręžęs į vaikus, jis tęsė:

– Brangūs vaikai, Danguje jūs turite Tėvą ir Motiną. Tėvas yra Jėzus, o Motina yra Marija. Nepamirškite, kad motinos širdis yra visada švelnesnė ir nuolaidesnė už tėvo širdį. Dažnai jūs ižeidžiate Tėvą savo nuodėmėmis, įpykinate Jį. Kas tuomet atsitinka Danguje? Tėvas ima rykštę, norėdamas jus nubausti. Dievas grasina sunaikinti jus savo trenksmingu perkūnu, atveria pragaro vartus, trokšdamas įmesti ten nusidėjusius vaikus. Ir jūs seniai būtumėte prakeikti, jei Danguje nebūtų mylinčios Motinos, kuri nuginkluotų pikta ir įnirtusią Tėvą. Kuomet Jėzus nori bausti jus už tai, ką užsitarnavote, geroji Mergelė Marija skuba Jį raminti. Marija atsistoja tarp Jėzaus bei jūsų ir sutrukdo smogti. Ji kalba užtardama ir prašo jums atleidimo, kuri ir laimi.“

Vienintelis tinkamas būdvardis šio mokymo apibūdinimui yra ŠETONIŠKAS. Baisu, kai taip apgalvotai teršiama jaunuomenės galvosena tokiomis visiškai klaidingomis mintimis. Juk mūsų Gelbėtojas, būdamas žemėje, pasakė: „Leiskite vaikučiams eiti pas Mane ir netrukdykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė“ (Lk 18:16).

Turėdamas omeny šį mokymą, Kardinolas Manning gyrėsi, kad jei kunigai taip mokys jaunimą nuo mažų dienų, tai visą likusį gyvenimą žmonės bus atsidavę Romos katalikybei.

Gelbėtojo širdis šiandien, kuomet Jis yra Dievo soste, tebėra tokia pat švelni, kaip ir tada, kai Jis vaikščiojo po Palestinos miestus, kaimus ir laukus. Nė vienas, atėjęs pas Jį su sielvartu šioje žemėje, nebuvo atstumtas. Nė vienas, ateinantis pas jį šiandien, nebus atstumtas, nes Jėzaus širdis yra tokia pat mylinti dabar, kaip ir anuomet. Tvirtinti, kad Marijos širdis yra labiau mylinti, negu mus laiminančio Viešpaties, yra tikrai šventvagiška.

Deja, katalikybė Mariją garbina labiau negu Kristų. Dr. Wylie rašo:

„Marija ir Kristus vienodai garbinami. Jos garbei yra statomos bažnyčios; pilnos maldininkų, jos šventovės praturtinamos jų dovanomis ir puošiamos jų įžadų aukomis. Marijai besimeldžiantys kreipiasi į ją, tarsi į Dievą, ir prašo palaiminimų, kaip iš galinčios juos suteikti. Marijos garbintojai išmokyti maldų „Pasigailėk mūsų, geroji Motina“ ir „Geroji Motina, saugok mus nuo visokio pikto“.

Jai skirtos penkios kasmetinės šventės, palaikančios garbintojų pasišventimą. Katalikiškuose kraštuose aušra yra pasitinkama himnais Marijai, dieną vėl giedama jos garbei, o diena palydima 'Ave, Marija'".³²

Ji vadinama vardais, ižeidžiančiais mūsų Gelbėtoją, nes kai kurie tinka tik Jam vienam. Pateiksime keletą:

Nuodėmingųjų Paguoda,
Dangaus Vartai,
Aušros Žvaigždė,
Dangaus Karalienė,
Karalienė be gimtosios nuodėmės pradėtoji,
Sandoros skrynia,
Karalienė Apaštalų.

Štai šv. Bernardo pamokymo santrauka iš katalikų bažnyčios brevijoriaus:

„Reikalingas tarpininkas Tarpininkui Kristui. Ir nėra naudingesnio mums tarpininko už Mariją. Ko žmonėms taip drebėti artinantis Marijai? Nėra nieko šiurkštaus ir baisaus joje.“³³

Dwyerio „Katalikų tikėjime“ randamas toks šventvagiškas teiginys: „Dievas nesiuntė Savo Sūnaus, kol nepaprašė Marijos sutikimo.“

Visa tai yra priskiriama vargšui puolusiam kūriniui, labai išaukštintam būti mūsų Viešpaties kūno motina, nors nuodėmingam, reikalingam savo Sūnaus išgelbėjimo, įvykdyto Jo gėdos mirtimi ant kryžiaus. Jos kaulai guli kape jau daugiau kaip devyniolika šimtmečių. Visas šis Marijos garbinimas yra tuščia šventvagiška srovė, pasprasčiausiai kalbama į orą. Ji negali pasiekti ir nepasiekia Dangaus.

ŠVENTŪJŲ GARBINIMAS

Skaitome:

„Trento Susirinkimas moko, kad ‘šventieji, valdantys kartu su Kristumi, aukoja savo maldas Dievui už žmones’, ir kad ‘gera bei naudinga yra nusižemintus maldauti jų ir prašyti pagalbos bei užtarimo’“.³⁴

To moko Trento susirinkimas, bet šios minties neremia nei viena Biblijos eilutė. „Katalikų tikėjimo“ autorius taip rašo:

„Visi krikščionys sutinka, kad yra teisinga ir naudinga prašyti melstis šventus žmones, jau nebesančius žemėje; negali būti bloga ir nenaudinga prašyti Šventųjų Danguje melstis dabar, kuomet jie yra taip arti Dievo ir jiems negresia pavojus Ši supykinti.“³⁵

Iš pateiktos ištraukos matome, kad autoriui labai trūksta logikos. Nesimeldami savo draugams krikščionims, tebegyvenantiems žemėje, mes prašome juos melstis už mus ir kartu su mumis. Tai visiškai teisinga. Tačiau mūsų draugų Danguje nepasiekia prašymai melstis už mus ir negalime melstis jiems. Kaip šie galėtų išgirsti mūsų maldas, nebūdami visur esantys ir visa žinantys? Skirtumas tarp prašymo, kad draugai krikščionys melstųsi už mus, ir maldų šventiesiems Danguje yra labai akivaizdus. Jį gali pastebėti ir vaikas.

Keletą kartų cituotoje knygoje „Katalikų tikėjimas“ yra pateiktas sąrašas šventųjų, kurie buvo kanonizuoti Romos katalikų bažnyčios, ir yra sakoma, jog šis sąrašas galėtų būti padidintas šimteriopai. Jame pateikti du šimtai penkiasdešimt aštuoni šventųjų tarpininkų vardai (1964 metais – vert. pastaba). Kaip tas sąrašas atrodo šalia Šventojo Rašto?

„Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – Žmogus Jėzus Kristus“ (1 Tim 2:5).

Jobas, kalbėdamas apie Dievą ir save, sielvarte aiškindamasis savo vargus, sušunka:

„Nėra taikintojo, kuris savo rankas ant mudviejų uždėtų“ (Jobo 9:33).

Kas yra toks galingas, kad uždėtų savo ranką ant nepaprastai švento Dievo ir tuo pačiu ant apgailėtino vargšo nusidėjėlio, kuriam reikia atleidimo ir apvalymo? Jėzus buvo „Dievas, pasirodęs kūne“. Jis buvo ir tebėra Dieviškas, amžinasis Sūnus, viena su Dievu Tėvu. Ir kas galėtų uždėti savo ranką ant nuodėmingo ir stokojančio pagalbos žmogaus? Niekas kitas, kaip tik Jėzus. Nei Mergelė Marija, nei dvidešimt penki tūkstančiai aštuoni šimtai kanonizuotų šventųjų negali uždėti savo rankų ant Dievo ir prisiiimti Jo reikalavimus nuodėmingųjų pasauliui, taip pat nei vienas kunigas žemėje negali atleisti nuodėmių. Mūsų Viešpats, galėjęs uždėti Savo ranką ant atstumto raupsuotojo ir įsakyti bjauriai ligai pasitraukti, galėjęs pagydyti sergantį, aklą, luošą, galėjęs skelbti Gerąją Naujieną vargšui, tik Jis vienas gali padėti savo mylinčią, atleidžiančią ranką ant nuodėmingo žmogaus.

Mus daug ko pamoko tai, kas įvyko ant Atsimainymo kalno. Petras, pamatęs Mozę ir Eliją, pasiūlė pastatyti tris palapines – vieną Viešpačiui, kitą Mozei, trečią Elijui. Jam norėjosi visus tris sustatyti į vieną gretą. Koks buvo atsakymas? Atlaidus priekaištas. Šviesus debesis apsiautė apaštalus ir balsas iš debesies prabilo: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Kuriuo labai gėriuosi, JO KLAUSYKITE!“ (Mt 17:5).

Mokiniai parpuolė kniūbsti, labai išsigandę. Toliau skaitome:

„Pakėlė akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų“ (Mt 17:8).

Tai, iš tikrųjų, akivaizdžiai primena Dangu. Ten mes pamatysime, kad garbinti yra leidžiama tiktai Jėzų. Mergelė Marija ir visi ten esantys šventieji vieningai, kartu su mumis, žvelgs vien į Jėzų ir garbins Jį amžinai. Tada, kaip ir dabar, bus vienintelis garbinamasis Danguje – Jėzus Kristus!

POPIEŽIAUS NEKLYSTAMUMAS

Iki 1870 metų liepos 17 dienos katalikai nebuvo tikri, kad popiežius neklysta. Nutarime tuo klausimu skaitome: „Romos Popiežiui, kalbančiam *ex cathedra* (tai yra, atliekančiam visų krikščionių Ganytojo ir Mokytojo pareigą bei tuo metu nustatančiam tikėjimo ar moralės doktriną, kurios privalės laikytis Visuotinė Bažnyčia) su Dievo pagalba, pažadėtas ir, kaip palaimintojo Petro įpėdiniui, yra suteiktas toks neklystamumas, kurį Dieviškasis Atpirkejas norėjo duoti Savo Bažnyčiai.“

Pirma, pastebėjime, kaip gudriai šiame nutarime yra parinkti žodžiai neklystamumui nustatyti, ir tuo pat metu paliekama erdvė buvusių popiežių klaidoms, blogam gyvenimui ir net trijų besivaržiusių popiežių vienas kito prakeikimui. Negalima paneigti, kad tokių dalykų buvo.

Antra, atkreipkime dėmesį į Rašto vietas, paimtas įrodyti, kad neklystamumas buvo pažadėtas „palaimintajam Petriui“. Jos neturi nieko bendra su tuo, kas pasakyta apie neklystamumą.

„Šv. Petro ir jo įpėdinių neklystamumui paliudyti imamos tokios Šventojo Rašto vietos:

Šv. Luko 22: 31-32, kur skaitome, kad mūsų Gelbėtojas, kreipdamasis į Šv. Petrą kitų apaštalų akivaizdoje, tarė: „Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus, kaip kviečius. Bet Aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas nesusvyruotų. O tu, atsivertęs, stiprink brolius!“³⁶

Nemanome, kad katalikai, paprastai neskaitantys Biblijos, supras, jog ši Rašto vieta visiškai netinka popiežiaus neklystamumui pagrįsti. Viešpats žinojo, jog Petras su priesaika ir keiksmiais Jo išsižadės, tad ir prasitarė apie Savo maldas už jį, kad šis vėliau nenugrimztų į sielvartą dėl savo gėdos, bet būtų pakeltas ir taptų naudingas broliams. Šie žodžiai nekalba apie neklaidingumą ar jėgą jį perteikti kokiems nors „ipėdiniams“.

Anksčiau matėme, kad kita Rašto vieta Evangelijoje pagal Matą 16:18 nenurodo į Petrą, kaip į uolą, ant kurios būtų pastatyta Bažnyčia, bet į Patį Jėzų. Cituojama dar viena Rašto vieta:

„Trečiasis argumentas yra imamas iš Jėzaus Kristaus žodžių, pasakytų Šv. Petriui: ‘Ganyk Mano avinėlius... Ganyk Mano aveles... Ganyk Mano avis’“ (Jn 2:15-17).³⁷

Argumentui tai visiškai netinka. Šiuose paprastuose žodžiuose, skirtuose Petriui, nėra jokios užuominos apie neklystamumą ar apie jį perduodančią jėgą jo pasekėjams popiežiams. Atidžiai tyrinėdami Romos bažnyčios teiginius, nesunkiai suprasime, kad visos tokios rūšies pretenzijos svetimos Biblijai.

KAIP KAUPĖSI TRADICIJOS

Tolesnės ištraukos pakanka sugriauti katalikų įsivaizdavimams.

„Pirmą kartą Romos vyskupas buvo pavadintas visuotinės bažnyčios vyskupu šeši šimtai šeštaisiais metais; apokrifinės knygos buvo kanonizuotos, Vulgata, tikėjimo išpažinimo straipsniai atsirado Trento susirinkimo metu XVI-ame amžiuje; lotynų kalbos vartojimas garbinimui, išstumiant gimtąją kalbą, prasidėjo VII-ame šimtetyje (666 metais). XI-ame amžiuje buvo iškraipyta Viešpaties Vakarienė: įsteigta vienos dalies komunija pasauliečiams. XII-ame šimtetyje pirmą kartą buvo pradėta mokyti apie septynis sakramentus. Bausmės už nuodėmes išpirkimo, skaistyklos, maldų už mirusius doktrinos atsirado ne anksčiau, kaip VII-ame amžiuje, ir nebuvo patvirtintos iki 1140 metų. Galios indulgencijoms suteikimas nebuvo patvirtintas iki XII-ojo šimtmečio. Slaptoji išpažintis pirmą kartą buvo įvesta Ketvirtajame Laterano bažnytiniame susirinkime XIII- amžiuje. Visuotinis ir privalomas kunigų celibatas buvo nustatytas IV-ojo šimtmečio pabaigoje ir

patvirtintas popiežiaus Grigaliaus VII-ojo tik XI-ojo amžiaus pabaigoje.“³⁸

Aišku, kad nei vienas šių dalykų nebuvo žinomas ir praktikuojamas apaštalu laikais. Jei visa tai būtų buvę Dievo įsakyta, tai apaštalai, asmeniškai pažinoję mūsų Viešpatį, tikrai būtų laikęsi tokių įsakymų.

ROMA PRETENDUOJA BŪTI VALSTYBINĖS VALDŽIOS VADOVU

Kardinolas Manning, vienas Anglijos bažnyčios arkidiakonu, tapęs Romos tarnu, paskelbė tokius keistus reikalavimus:

„Nepripažįstu civilinės valdžios, nepriklausau valdovui ir reikalauju daugiau. Reikalauju, kad būčiau aukščiausiu teismu ir žmonių sąžinių vadovu: valstiečių, dirbančių laukus, ir valdovo, sėdinčio soste; parlamentarų, kuriančių karalysčių įstatymus. Esu vienintelis, paskutinis ir aukščiausias teismas viskam, kas yra gera ar bloga. Be to skelbiame, tvirtiname, apibrėžiame ir pranešame, kad kiekvienam žmogui, kuris tik nori būti išgelbėtas, būtina priklausyti Romos Popiežiui.“³⁹ (Paskelbta Anglijoje 1864 metais. Kuo buvo Lietuvos kunigija 1918-1940 metais? Ko ji siekia šiais laikais? – Vert. pastaba).

Tai išdidūs žodžiai, pilni neapykantos ir piktumo. Ar apaštalai kada nors keldavo tokius reikalavimus? Kaip skiriasi Manningo ir apaštalo Petro norai:

„BIJOKITE DIEVO, GERBKITE KARALIŲ“ (1 Pt 2:17).

Apaštalas Paulius taip pat atkakliai reikalauja:

„Kiekvienas žmogus tebūnie klusnus valdančioms vyriausybėms, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, ir visos veikiančios yra Dievo pastatytos... Juk vyriausybės bijoma ne gera darant, o pikta... Todėl reikia jos klausyti ne tik dėl grasos, bet ir dėl sąžinės“ (Rom 13:1-5).

„Primink jiems, kad lenktūsi ir būtų klusnūs viršininams ir vyresnybei, kad būtų pasiryžę kiekvienam geram darbui“ (Tit 3:1).

Akivaizdu, kad kardinolas Manning ignoravo šias Rašto vietas. Ar galima patikėti ištikimybe žmogaus, apimto tokių jausmų, reikalaujančio neklausyti valdžios? Tokia arogantiška religija yra pavojinga kraštui, kuriame ji veikia.

Kardinolas Manning taip kreipėsi į Anglijos Romos kataliku prelatus:

„Jūsų valioje, teisieji kunigai, pavergti ir pajungti, nukreipti ir paveikti valdančiųjų valią, kaip nori senoji Roma, valdanti tautas ir žmones, nenugalima ir nepalenkiama.“⁴⁰ Ar tai lojalumo karalystei kalba? Ar tai Jėzaus, Kuris buvo romios ir nuolankios širdies, kalba? Vargas tam kraštui, kuris patenka po Romos padu.

KATALIKYBĖ IR BUDIZMAS

Stulbinantis yra budizmo atšakos lamaizmo, paplitusio Tibete bei Mongolijoje, ir katalikybės didžiulis panašumas. Dr. Rhys Davids taip rašė:

„Lamaizmas su savo nuskustagalviais šventikais, skambaliukais, karoliukais, įvaizdžiais, švęstu vandeniu, puošniais rūbais, tarnavimu su dviem chorais, procesijomis, ištikinimais, mistiniais ritualais, vaidinimu, kuriame pasauliečiai yra tik žiūrovai, su savo

abatais ir vienuoliais ir katalikybė su įvairaus rango vienuolėmis, su Mergelės, šventųjų ir angelų garbinimu, pasninkais, išpažintimis, skaistykla, atvaizdais, stabais ir paveikslais, milžiniškais vienuolynais ir puošniomis katedromis, galinga hierarchija, kardinolais, popiežiumi, bent išoriškai, nepaisant esminio mokymo ir galvosenos skirtumo daug kuo panašūs.“⁴¹

Komentuodamas šitai, seras Robert Anderson klausia:

„Ar nenuostabu, kad, kai Romos katalikų misijonieriai apsigyveno keliose Kinijos provincijose, jie didžiai nustebo, radę kraštą, išoriškai paruoštą jų religijai? Atrodė tereikia pakeisti įvaizdžius bei terminologiją, norint „sukrikščioninti“ vietini kultą.“⁴²

Tokie panašumai tarp dviejų sistemų negali būti tik atsitiktinumas. Jų yra per daug, kad galima būtų daryti tokią išvadą. Tai mums parodo, kad katalikybė iš tikrųjų yra nekrikščioniška stbmeldystė su krikščionybės apvalkalu.

(Atkurtoje nepriklausomoje Lietuvos Respublikoje anksčiau už Romos popiežių apsilankė Tibeto dvasinis vadovas Dalai-lama. 1992 metais jį labai šiltai sveikino ir valstybės vadovai, ir katalikų kunigija. – Vert. pastaba).

KATALIKYBĖ IR BABILONO PAGONYBĖ

Dar artimiau katalikybė siejasi su Babilono pagonybe. Turime priminti, kad pagoniškoji Roma gyvenimo būdą perėmė iš Babilono. Imperatorius Konstantinas pasuko imperiją nuo Babilono stabų garbinimo į tariamą krikščionybę. Besigilindami į tai, įsitikiname subtilumu Šetono, kuris, matydamas krikščionybę, apaštalu darbu dėka įleidusią šaknis, siekė veikti prieš ją ir ją suardyti, dangstant pagonybę plonu krikščioniškų terminų ir doktrinų apdaru. Bet iš esmės tai buvo pagonybė.

Seras George Sinclair rašė:

„Katalikybė yra rafinuota sukrikščionintos pagonybės sistema, kuri nuo savo prototipų skiriasi tuo, kad yra klastingesnė, nuožmesnė, pavojingesnė, nepakantesnė.“⁴³

Tai yra gabaus ir produktyvaus rašytojo subrandinta nuomonė. Ją remia „Dviejų Babilonų“ autorius Alexander Hyslop:

„Katalikybė didžiuojasi esanti 'sena religija'. Iš tikrųjų, iš to, ką matėme, atrodo, kad ji yra sena, atsiradusi daug anksčiau už krikščionybę, po Tvano, Babilono bokšto statymo laikais.“⁴⁴

Cituota kunigo Alexandro Hyslopo knyga yra monumentalus, didžiulės apimties nuodugnus tyrimas. Jos faktais galima neabejoti. Autorius įtikinamai parodo, kad tokie katalikybės doktrinos punktai, kaip dvasinis atgimimas per krikštą, išteisinimas darbas, bekraujė mišių auka, paskutinis patepimas, skaistykla, maldos už mirusius – visa tai kilę iš Babilono. Ypatinga yra katalikybės pretenzija į Petro siųstą sveikinimą Babelės bažnyčiai, nes tai buvo slapta užuomina apie Romą. Tam yra pagrindo, tačiau ne geografine, bet dvasine prasme.

Apie žymų Anglijoje šešioliktojo amžiaus gydytoją, fanatišką kataliką Linacre yra parašyta, kad po to, kai jis baigė pirmą kartą studijuoti Naująjį Testamentą, tai nepakančiai numetė tą knygą nuo

savęs ir keikdamasis sušuko: „Arba ši knyga yra netiesa, arba mes nesame krikščionys!“ Teisingai buvo pasakyta, kad, pasitraukiant nuo Naujojo Testamento prie Romos katalikų brevijoriaus, pasitraukiama iš šviesos į tamsą.

Popiežiškoji Roma perėmė stabų garbinimą iš pagoniškosios Romos. Šventyklų, dedikuotų pagoniškoms dievybėms, pavadinimai buvo pakeisti į Šv. Petro, Šv. Povilo ir taip toliau. Venera buvo išmainyta į Mergele Mariją. Kristus užėmė Jupiterio vietą.

KĄ ŠVENTASIS RAŠTAS SAKO APIE ROMOS KATALIKYBĘ?

Ar Šventajame Rašte užsimenama apie Romos katalikybe? Atsivertęs Biblijos pabaigoje esantį Apreiškimo septyniolikąjį skyrių skaitytojas ras tai, ką kažin ar galima priskirti kam nors kitam. Išskirsime kelis dalykus ir palyginsime juos su Romos katalikybe. Pamatysime, kaip jie tinka vienas kitam ir nepalieka mums abejonės, kad dalis Apreiškimo skirta Romos katalikybei, o ne kam nors kitam.

Pradėsime nuo kvietimo:

„Eikš, parodysiu tau teismą didžiosios ištvirtėlės, sėdinčios ant daugelio vandenu“ (Apr 17:1).

Čia esame kviečiami simboline kalba. Minima moteris apibūdinta kaip „didžioji ištvirtėlė“. Kitoje eilutėje aprašytas jos nuodėmių gausumas. Moteris yra apkaltinta paleistuvavimu su žemės karaliais ir tuo, kad nuo jos ištvirtėlavimo vynu pasigėrė žemės gyventojai.

Apaštalas Jokūbas kalba mums apie tai, kas gi iš tikrųjų yra dvasinė paleistuvystė. Dievo Dvasia ima šios baisios kūniškos nuo-

dėmės įvaizdį tam, kad išreikštų Dievo pasibjaurėjimą Bažnyčia, ieškančia sutarimo ir draugystės su pasauliu.

Raštas pasisako griežtai:

„Jūs, svetimautojai ir svetimautojos! Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu priešinga draugystei su Dievu? Taigi, kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešu“ (Jok 4:4).

Labai gerai žinoma, kad Roma visada siekė viešpatauti tautoms, laikydavo savo rankose politinę ir dvasinę valdžią. Šiuo metu popiežius yra aukščiausias Vatikano miesto valdovas, laikantis save aukštesniu už pasaulio prezidentus ir monarchus. Jo iškilmingumas ir rūmai visiškai nepanašūs į kuklią Jėzaus padėtį, mat Jis neturėjo kur galvos priglausti, gyvendamas kūne. Romos katalikybė yra vienintelė krikščioniška organizacija, siekianti politinės valdžios tam, kad geriau galėtų skleisti savo dogmas tautose. Roma yra tikrai kalta dėl begėdiškos dvasinės paleistuvystės.

Ar didžioji ištvirtėlė nesėdi ant daugelio vandenu? Ar KATALIKYBĖ, o tai reiškia VISUOTINĖ, nėra išdidus vardas, kuriuo ji pasivadino? Ar nesididžiuoja ji turinti pasekėjų visuose pasaulio kraštuose, ypač milijonus garbintojų Europoje ir Amerikoje? Nėra kitos tokios krikščioniškos organizacijos.

Mums kalbama, kad ši didžioji ištvirtėlė pilna prakeiksmo vardų. Popiežius drįsta vadinti save Kristaus vietininku, pasaulio šviesa, šlovės karaliumi, Judo padermės atžala – vardais, skirtais tik vienam mūsų Viešpačiui. Jau esame išvardiję keletą šventvagiškų vardų, duotų Mergelei Marijai, katalikų vadinamai nuodėmingųjų užtarėja bei gynėja, Dangaus vartais, Švenčiausiaja, Maloningiausiaja. Ar vardai, pateikti šiame sąrašė, nepriklauso tik mūsų Viešpačiui?

Štai ką skaitome šioje ištraukoje:

„Šv. Bernardo sapne, kuris atvaizduotas Milano bažnyčios altoriaus paveiksle, matomos dvejios kopėčios, kylančios į Dangų. Vienu kopėčių viršuje stovi Kristus, kitų – Marija. Visi, bandantys įeiti į Dangų Kristaus kopėčiomis, patiria nesėkmę – krenta žemyn. Nei vienas, kylantis Marijos kopėčiomis, nepatiria nesėkmės. Mergelė, siekdama pagelbėti, ištiesia savo ranką, ir tai padeda pretendams lengvai pakilti.“⁴⁵

Ištirkėlė Apreiškimo septynioliktajame skyriuje apsirengusi purpurinės ir skaisčiai raudonos spalvos rūbais. Ar nieko neprimena jums katalikų kardinolų raudonos kepuraitės ir mantijos, o taip pat katalikų kunigų liturginių rūbų purpurinė spalva, kuri ir šiandieną tebėra mėgstama? Toliau skaitome, kad paleistuvė buvo pasipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Nuėję į daugelį šventyklų pamatysime Mergelės Marijos ir šventųjų atvaizdus, išpuoštus auksu, sidabru ir brangakmeniais.

Esame girdėję pasakojimą apie vieną viduramžių popiežių, parodžiusį Michelangelui Vatikano turtus, tarp kita ko ir didžiules aukso, sidabro bei brangakmenių parodas. Mandagiai šypsodamasis popiežius tarė: „Matote, Bažnyčia negali, kaip pirmaisiais amžiais, sakyti: Sidabro ar aukso aš neturiu“. „Bet taip pat ji negali pasakyti: Stok ir vaikščiok“ – buvo greitas ir taiklus atsakymas, leidžiantis suprasti dvasinės jėgos stoką katalikybėje.

Toliau skaitome apie aukso taure moters rankoje, pilną ištvirtavimo šlykštybių ir nešvarumų. Roma plačiai garsėja ne tik dvasine paleistuvyste, bet taip pat skandalais dėl kunigų celibato nesilaikymo, pernelyg gerai žinomu, kad juos galima būtų paneigti. Istorijoje yra faktų, liudijančių, kad net popiežiai tuo nusidėjo.

Apie popiežių Paulių III (bažnyčiai vadovavusių 1534-1549 metais) skaitome:

„Šis 'Kristaus vietininkas' užuot susigėdęs dėl savo nedorybių, puikavosi jomis prieš pasaulį. Savo nesantuokiniam sūnui Leviui jis suteikė Parmos ir Piacenzos kunigaikščio vardus, o du savo mokyklinio amžiaus vyresniuosius sūnus aprūpino, paskirdamas juos kardinolais, kai šie teturėjo penkiolika ir keturiolika metų. Del Monte kardinolas Julius III, pirmininkavęs vietoje Pauliaus III Trento susirinkime, tapo kardinolu dar būdamas berniuku. Popiežius atsivedė jį į savo namus, tenkindamas savo užgaidą matyti šį vaidinant, o ir vėliau jį įdarbino nešioti jo beždžionių namelį. Tokių tad buvo žmonių, tvarkiusių krikščioniško tikėjimo reikalus.“⁴⁶

Toliau Biblijoje skaitome:

„Mačiau tą moterį girtą nuo šventųjų ir Jėzaus liudytojų kraujo“ (Apr 17:6).

Žvelgiant į istoriją plačiai, tai gali tikti tik Romai. Kas labiausiai persekiojo krikščionis, jei ne Roma? Apie tai parašytos knygos. Kas nėra girdėjęs apie Šv. Baltramiejaus naktį?

„Prancūzijos protestantų vadovai buvo Karaliaus pakviesti į jo sesers vestuves. Jiems iškilmingai buvo duota priesaika ir užstatas, žadant užtikrinti saugumą. Nežiūrint to, Šv. Baltramiejaus šventės vidurnaktį (1572 rugpjūčio 21 d.) prasidėjo jų skerdynės. Buvo nužudyta dešimt tūkstančių hugenotų – vyrų, moterų ir vaikų, įskaitant penkis šimtus aristokratų. Jų subjaurotus kūnus metė į gatves, grioviai buvo pilni kraujo. Skerdynėms ruošiasi ne tik Paryžiuje, bet ir kituose miestuose. Pagal Sully įvertinimą apsiginti negalėjusių aukų buvo septyniasdešimt tūkstančių. Kai karalius Charles IX vėliau, apgalestaudamas dėl savo baisios kaltės, siekė ją palengvinti, išgalvodamas hugenotams kaltinimus dėl politinės konspiracijos, 'Kristaus vietininkas' peikė jo atgailą, giedodamas TE DEUM ir liepdamas minioms džiūgauti dėl baisaus nusikaltimo.“⁴⁷

Kai Romą pasiekė žinios apie skerdynes hugenotų, kuriuos kaltino tik tuo, jog jie buvo protestantai ir skaitė Bibliją, tai Romoje buvo surengta šventė. Popiežius Grigalius XIII procesijos metu ėjo į visas bažnyčias ir aukėjo padėkos maldas prie kiekvieno šventojo relikvijo.

Kas nėra girdėjęs apie baisiąją inkviziciją? Ji kilo Europoje: Italijoje, Ispanijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Lenkijoje, Bohemijoje ir išplito iki Sirijos bei Indijos. Skaitome: „Inkvizicijos aukos buvo gaudomos paprastai vidurnaktį. Šventojo sosto artimi draugai apsupdavo namo duris, pašnibždėdavo juos pasiuntusio teisėjo vardą. Namų gyventojai, sukaustyti siaubingų žodžių, išduodavo savo brangiausias giminaičius be gailės. Sugautas asmuo būdavo siunčiamas į kalėjimą, paprastai esantį po žeme. Jis nežinodavo savo kaltintojo. Žmogui nebūdavo pasakoma, kokį nusikaltimą padarius jis įtariamasis. Ir kuomet kaltinamasis atsisakydavo prisipažinti kaltu, inkvizitoriai jį baisiausiai kankindavo... Nė vieno kaltinamojo žodžio žmogus nežinodavo net tada, kai jį vedavo į viešą inkvizicijos akto įvykdymą. Pirmą kartą apkaltintasis juos perskaitydavo išrašytus ant savo drabužių, jau ruošiant kartuves ar laužą susidorojimui su juo.“⁴⁸

Po inkvizicijos įsteigimo XIII-ame amžiuje iki jos panaikinimo Ispanijoje XIX-ame amžiuje šimtai tūkstančių žmonių buvo nukankinti ir nužudyti, o dažnai sudeginti gyvi.

Katalikybė mažai tepasiketė ir XX-ame šimtmetyje. Ji nedrįsta žengti per toli protestantiškuose kraštuose dėl visuomenės nuomonės ir kitų valstybių požiūrio, bet nedrąsiose valstybėse, kuriose yra išgalėjusi Romos katalikybė, jūs aptiksite persekiojimo atvejų. Pateiksime pavyzdį, kas atsitiko 1959 metais Kolumbijoje, kur La Platoje protestantai pradėjo statyti maldos namus:

„Tuo laiku parapijos kunigas tėvas Jose Ovies ir vyskupas Gerardo Martinez pasisakė prieš statybą. Jie sukurstė žmones prieš protestantus. Dėl to buvo žiauriai užpulta protestantų nuosavybė rugšėjo mėnesį. Tėvo Ovies žodžiai: 'Laikas mano sekėjams nuspręsti, ar mes toleruosime protestantų maldos namų statybą La Platoje'“.⁴⁹

Katalikų apologetai įtikinėjo, kad protestantai degino Romos katalikus Angliją valdant karalienei Elzbietai. Tai tiesa, bet su didelėmis išlygomis. Jie nebuvo deginami dėl to, kad buvo Romos katalikai. Priežastis ta, kad šie sudarė planą, nukreiptą prieš valstybę ir jos saugumą. Jie buvo sunaikinti dėl tėvynės išdavimo. Katalikai negali nukreipti dėmesio į nieką kitą, kai kalba eina apie Baltramiejaus nakties skerdynes, apie Inkvizicijos siaubus: nykščių išsukiojimus, skriemulius sąnarių išnarinimui (vadinamus corda – kankinimų karaliene); veglia, panašia į kalvio priekalą, su smaigaliu viršuje, nešančia geležinę mirtį; nuleidžiamas duris ir taip toliau. Protestantiškuose kraštuose katalikai nepersekijami dėl jų religijos išpažinimo, jei jie nepažeidžia krašto, kuriame gyvena, įstatymų.

Galų gale, didžioji ištvirkėlė yra matoma sėdinti ant septynių kalvų. Dabar visi žinome, kad Roma garsėja kaip „miestas ant septynių kalvų“. Ir tai taip pat padeda atpažinti Romą, atvaizduotą šiame skyriuje. Ar nenuostabu, kad Dangiškojo įkvėpimo plunksna taip baisiai vaizduoja didžiąją ištvirkėlę?

„Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptis: 'DIDŽIOJI BABELĖ, IŠTVIRKĖLIŲ IR ŽEMĖS ŠLYKŠTYBIŲ MOTINA'“ (Apr 17:5).

AR GALIMA ROMOS KATALIKYBĖ VADINTI KRISTAUS BAŽNYČIA?

Ieškoti atsakymo į šį klausimą mūsų skaitytojams pasiūlysiu me Apreiškimo antrajame skyriuje (Apr 2:18-22), kur kreipiamasi į Tiatyros surinkimą. Matome, kokia buvo tikroji surinkimo padėtis tuo laiku, kai apaštalas Jonas rašė šį laišką. Daugelio Rašto tyrinėtojų manymu šie kreipimaisi, skirti septyniems Azijos surinkimams, aprašo ne tik tikrąją jų padėtį Žmogaus Sūnaus akyse, bet ir pateikia mums pranašišką Bažnyčios istorijos vaizdą, atsiskleidusį amžių bėgyje. Stebina panašumas tarp to, kas skirta Tiatyros surinkimui, ir Apreiškimo septynioliktojo skyriaus, kurį ką tik svarstėme. Panašumas toks didelis, kad peršasi išvada, jog, kas išpranašauta Tiatyros surinkimui, skirta Romos bažnyčiai.

Šiame laiške skaitome apie Jezabelę, baisiąją Senojo Testamento laikų asmenybę, vadinančią save pranaše, suvedžiojančią Viešpaties tarnus, kad šie ištvirkautų ir valgytų stabams skirtą mėsą. Grasinama ją nublokšti į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja – į didį vargą, jei šie neatsivers. Nėra abejonės, jog čia aprašyta Romos bažnyčia.

Šiame laiške yra eilutė, atsakanti į klausimą, ar Romos katalikybė galima vadinti Kristaus bažnyčia:

„O kitiems tiatyriečiams, kurie nesilaiko ano mokslo, kurie, kaip sakoma, nėra pažinę šėtono gilybių, sakau: jums neužkrausiu kitos naštos, tiktai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu“ (Apr 2:24-25). Pabrėžtos dvi ypatybės:

- 1) nesilaikymas „ano mokslo“;
- 2) nepažinimas šėtono gilybių.

Kitais žodžiais tariant, Kristaus sekėjai katalikų bažnyčioje yra krikščionys ne dėl to, kad jie buvo kažkada pakrikštyti. Nors Šėtonas stengėsi sugriauti krikščionybę, pridengiant pagonybę plonu krikščioniško mokymo šydu, ačiū Dievui, kad tame ploname šyde yra kai kas iš Dievo Žodžio, ką Jis gali maloningai panaudoti sielų laimimui. Katalikui, tik paviršutiniškai susipažinusiam su Biblija, sunku laikytis Dievo Žodžio. Žmonės mokomi apie Jėzaus Kristaus Dieviškąją kilmę, Jo malonę, Jo atperkamąjį darbą ant kryžiaus, o po to vis-

kas sugadinama katalikiškais dogmomis, kurios taip prieštarauja Evangelijos paprastumui ir užgožia ją savo įmantriais ritualais.

Ir net viso to nepaisant, Dievas veikia sielas. Ir katalikų tarpe yra tikrų krikščionių.

Tam paliudijimą randame ir tamsių viduramžių laikmetyje. Esame dėkingi poniam Frances Bevan už daugelio nuostabių giesmių, datuojamų priešreformaciniais laikais, vertimus, giesmes, išreiškiančias nuoširdžią meilę Gelbėtoji ir garbinančias Jį. Dievą garbino daugelis vienišų krikščionių, išsimėčiusių po Angliją.

Vertėjos dėmesį patraukė vienuolės Gertrude the Nun (1256-1330), Dr. Johann Tauler (1291-1361), Heinrich Suso (1291-1365) ir kitų giesmės. P Frances Bevan rašo:

„Koks aiškus Dievo liudijimas buvo šių, vadinamų ‘Dievo draugu’, veikla, lengva pamatyti lyginant jų rašinius su tų ‘teisiųjų’ Dievo tarnų, kurie pasiliko Romos katalikybės įtakojė.“

Pavyzdžiui, kaip skiriasi Thomas a Kempis ir Tauler. Akivaizdu, kad pastarasis turėjo amžiną gyvenimą, džiaugėsi juo bei turtais Kristuje; pirmasis gi nuoširdžiai šito troško. Pastarajam atleidimas, ramybė ir džiaugsmas buvo tikrovė; pirmajam – tikslas, pasiekiamas įtemptomis pastangomis. Dangiškasis džiaugsmas, Kristaus pažinimas Jo šlovėje ir džiaugimasis neatsižvelgiant į jokiais aplinkybes – tai būdinga ‘Dievo draugams’⁵⁰.

Dabar pateiksime keletą poezijos eilučių šių puikių krikščionių, kurie buvo išauklėti ir apsupti katalikybės pagoniškuju prietarų.

Gertrude, the Nun rašo:

*„Lord, not through the works of righteousness,
The works that I have done,
But through the glory of Thy grace,
The merit of Thy Son.“*

*(„Viešpatie, ne per gerus darbus,
Kurios padariau,
Bet per Tavo malonės šlovę,
Per Tavo Sūnaus nuopelną.“)*

Šiose nuostabiose eilutėse nėra nė pėdsako katalikiškumo.

Štai Heinrich Suso eilės:

*„For ever through endless ages,
Thy cross and Thy sorrow shall be,
The glory, the song and the sweetness
That makes heaven to me.“*

*(„Amžinai nesibaigiančius amžius
Tavo kryžius ir gailėstis liks,
Šlovė, giesmė ir saldumas
Kurie atveria Dangų mums.“)*

Nė žodžio apie Mergelę Mariją ir nesuskaitomus katalikų tarpininkus. Poetas mato tiktai Jėzų.

Dr. Johann Tauler šitaip rašė įkvėptas Dievo Dvasios:

„Nebėra daugiau dirbančių, bet tik Dievas, Kuris veikia juose, [...] esantis virš jausmų, prigimties ar priežasties. Žmogus, nedarantis nieko kita ištikus metus, kaip tik leidžiantis Dievui jį keisti, tuos metus praleis gerai ir palaimingai.“

Čia matome gilų dvasinį supratimą be katalikiškų prietarų žymės.

Pamenu pasivaikščiojimą su draugu Airijoje prieš keletą metų. Jis atkreipė dėmesį į seną valstietį, beeinantį vos už kelių metrų, ir tarė: „Paskubėkime ir pasivykime šį seną žmogų. Jis niekuomet gyvenime nebuvo protestantiškame surinkime, bet pasišnekėk su juo ir būsi nustebintas, kaip gerai jis žino Bibliją.“ Mes paėjome sparčiau ir netrukus jau buvome bekalbą su tuo senu žmogumi. Jis laisvai citavo Šventąjį Raštą, parodydamas gilų dvasinį Dievo Žodžio supratimą. Mes galėjome tik džiaugtis susitikę brolių Kristuje. Bet, deja, tai buvo tik labai reta išimtis tarp katalikų, kurių dažnas visiškai nežino Biblijos. Jei į Šventąjį Raštą žmonės katalikiškuose kraštuose gilintųsi, tai daugelis būtų išvaduoti iš Romos katalikybės prietarų.

Ir pabaigai. Katalikų tyrinėjimų centras Anglijoje išleido eilinę brošiūrą – Dwyerio „The Catholic Faith“ („Katalikų tikėjimas“). Akivaizdžiai norėta paskatinti protestantų perėjimą į Romos katali-

kybę. Suskaičiuota, kad per metus taip atsitinka keturiolika tūkstančių kartų. Nenuostabu, jog minėtoje knygutėje viskas sudėstyta taip apgalvotai norint patraukti į savo pusę protestantus. Katalikybės tamsioji pusė atsidūrusi antrajame plane. Viskas atrodo, lyg taip ir turėtų būti: garbinga ir pagrįsta.

Yra daug labai patrauklių bei mokingų įtikinti veikėjų, propaguojančių katalikybę, bet nesunku pamiršti, kad jų rankos nėra švarios.

Paskutiniame „The Catholic Faith“ puslapyje parašyta:

„Gali ateiti akimirka, kai jūs būsite įtikinti, jog katalikų tikėjimas yra teisingas. Tuo tarpu jūs nesiryžtate žengti žingsnio, kuris nuvestų jus į Bažnyčią.“

Nesvyruokite. Nusigręžkite. Šventasis Raštas aiškiai pasisako šiuo klausimu:

„Išeikite iš jos, Mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėte jos negandų! Nes jos nuodėmės pasiekė Dangų ir Dievas prisiminė jos piktenybes“ (Apr 18:4-5).

Anot Dievo pranašų, Romos bažnyčios – Pontifikato laukia baisi pražūtis paskutinėmis dienomis. Aukštoji hierarchija menkai tesupranta, kad greitai bus griežtai pasmerkta pagal savo nuopelnus. Ji dar mažai tesuvokia, kad katalikybės aukų verksmų – baisių, pilnų skausmo – per ilgus amžius vis gausėjo. Aukos reikalavo tinkamo atpildo skriaudėjams. O šis netruks ateiti. Skriaudėjos tikrasis vardas yra išpaustas jos kaktoje:

„DIDŽIOJI BABELĖ, IŠTVIRKELIŲ IR ŽEMĖS ŠLYKŠTYBIŲ MOTINA“ (Apr 17:5).

Ji aprašyta puikia simboliškai kalba, tarsi sėdinti ant skaisčiai raudono žvėries, reiškiančio atkurta Romos imperija. Jiedu paskutinėmis dienomis nepaprastai sutars ir darbuosis kartu. Bet tai negalės ilgai tęstis. Politinė religinė institucija – Pontifikatas – sieks aukščiausios pasaulio valdžios; atkurtoji Romos imperija sieks to paties. Tai nuves į konfliktą.

„Tie dešimt ragų, kuriuos matei, ir žvėris, – jie nekės ištvirkėlės, nuplės jos drabužius ir paleis ją nuoga, es jos kūną ir ją pačia sudegins ugnyje. [...] Ta moteris, kurią regėjai, yra didysis miestas, viešpataujantis žemės karaliams“ (Apr 17:16,18).

Gali kilti klausimas: ką simboline kalba reiškia toks dalykas, kaip moters kūno ėdimas ir jos pačios degimas ugnyje? Ogi – didžiausio masto visų katedrų, bažnyčių, vienuolynų, kolegijų ir pastatų konfiskavimą bei sugriovimą, beribių turtų nusavinimą, katalikų bažnyčiai priklausančių žemių perėmimą. Trumpai tariant, tai reiškia sugriovimą visos tos baisios sistemos, kuri persekiojo tikruosius Dievą tikinčiuosius visais amžiais. Koks atpildas! Tai neapsakoma. Tokio senovinės institucijos išrovimo su šaknimis nėra buvę pasaulio istorijoje.

Šis įvykis taps Dievo vaikų didelio džiaugsmo priežastimi. Skaitome:

„Po to girdėjau Danguje skardžius balsus, tarsi didžiulės minios: ‘Aleliuja! Išgelbėjimas, šlovė ir galybė priklauso mūsų Dievui, nes tikri ir teisingi Jo nuosprendžiai! Jis nuteisė didžiąją ištvirkėlę, kuri sugadino žemę savo ištvirkavimu; Jis atkeršijo už Savo tarnų kraują, pralietą jos rankomis!’ Ir dar kartą jie tarė: ‘Aleliuja! Jos dūmai rūks per amžių amžius’“ (Apr 19:1-3). Dievo malonės atsisakyta, Jo didelė kantrybė atkakliai ignoruota. Galų gale turi ateiti Jo kerštas, kuris nušluos „melų prieglobstį“, kad būtų patvirtinta Dievo teisingoji valdžia. Atėjusi ta diena sukels džiaugsmą Dievo šventųjų tarpe, mat teisybė turės visiškai nugalėti, neteisybė – paliauti. Tada ateis šventoji Dievo valdžia.

Jam tebūnie garbė ir šlovė, valdžia ir jėga per amžius! Amen.

CITUOTŲ ŠALTINIŲ SĄRAŠAS

1. Catholic Belief. Very Rev. J. Faa Di Bruno, D. D. (35th edition, p. 23).
2. Catholic Belief, p. 1G.
3. The Papacy. Dr. Wylie, pp. 173, 174.
4. Bible in the Church, The late Bishop Westcott.
5. Delineation of Romanism. Elliot, p. 13. London, 1851.
6. Rome, the Antagonist of the Nation. Rev. J. M. Foster. The Fundamentals, vol. II, ch. 7, p. 114.
7. Fifty Years in the Church of Rome, pp. 19, 20.
8. The Roman Catholic Church in Italy, p. 221.
9. The Catholic Faith, a compendium authorised by H. H. Pope Pius X, p. 19.
10. Catholic Belief, p. 305.
11. The Papacy. Dr. Wylie, p. 233.
12. The Bible or the Church? p. 33.
13. Catholic Belief, p. 311.
14. Catholic Belief, p. 58, 59.
15. Catholic Belief, p. 98.
16. The Catholic Belief. Rt. Rev. G. P. Dwyer, pp. 96, 99, 100.
17. Lectures on the Four-fold Sovereignty of God. London, 1871, p. 171.
18. Essays II. Cardinal Newman, p. 116.
19. Catholic Belief, p. 71.
20. The Papacy, Dr. Wylie, p. 319.
21. The Papacy, pp. 323, 324.
22. The Roman Catholic Church in Italy. Alexander Robertson, D. D., pp. 113, 114.
23. Catholic belief, pp. 186, 187.
24. D'Aubigne's History of the Reformation, Vol. I, pp. 241, 242.
25. Geddes' Tracts, vol. 4, p. 90.
26. Catholic Belief, pp. 68, 69.
27. Fifty Years in the Church of Rome. Father Chiniquy, p. 256.
28. Fifty Years in the Church of Rome, p. 402.
29. The Roman Catholic Church in Italy, pp. 160, 161.
30. The Papacy, p. 329.
31. The Two Babilons, p. 188.
32. The Hammersmith Protestant Discussion, p. 599.
33. The Papacy, p. 370.

34. The Papacy. Dr. Wylie, p. 363.
35. Catholic Belief, p. 102.
36. Catholic Belief, p. 39.
37. Catholic Belief, p. 42.
38. The Bible Hand-Book. Joseph Angus, D. D., pp. 208, 209.
39. Tablet, Oct. 9th, 1864.
40. The Bible or the Church? Sir Robert Anderson, p. 108.
41. Buddhism, Dr. Rhys Davids, ch. 9.
42. The Bible or the Church? p. 58.
43. Letters to Protestants of Scotland. Sir George Sinclair, First Series, p. 121.
44. The Two Babilons. Revd. Alexander Hyslop, p. 287.
45. Morning among the Jesuits, p. 5G.
46. The Bible or the Church? Sir Robert Anderson, p. 72.
47. The Bible or the Church? Sir Robert Anderson, p. 166.
48. The Papacy. Dr. Wylie, pp. 446, 447.
49. Bulletin of Evangelical Confederation of Colombia, March 1960.
50. Hymns of Ter Steegen and others. Mrs. Frances Bevan, Second Series, p. 6 preface.